

*Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá,
smrt nad ním už nemá vládu. Aleluja.*

Řím 6,9

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta	3
Duchovní slovo	
Promluva biskupa ke kněžím na Zelený čtvrtek	4
Meditace Mons. Jana Baxanta na Bílou sobotu	5
Události	
Ohlédnutí za letošním Svatým týdnem	6
Rozjímání	
Žízeň a světlo. P. Stanislav Příbyl, CSsR	8
Pozvánka	
Noc kostelů 2021	9
Rozhovor	
K 95. narozeninám varhaníka Václava Šímy	10
Představujeme	
Farnost Mnichovo Hradiště. P. Pavel Mach	12
Frydlantský výběžek. Obnova v Horní Řasnici	14
Událost	
Nový děkan v Lounech. P. Vít Machek	15
Z diecéze	
Obnovme baziliku. Jablonné v Podještědí	16
Vzpomínka	
Vzpomínka na Jaroslava Janštu	17
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	18
Kalendárium	
Kalendárium na duben	19
Zprávy	
Zprávy z diecéze	20
Charita	
Jamí pohlednicová výzva	22
Daránek pomáhá dětem	23
Pozvánky	
Knížní nabídka a pozvánky	24
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	27

Na obálce:
Petra Barbora
Anna Knajzlová

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
26. ročník • 2. číslo • 30 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Bratři a sestry, vážení přátelé, drazí moji diecézáni,

soudím, že denně spolu s Vámi zjišťuji, že není snad jediný článek, jedno pojednání v různých médiích našeho bohatého komunikačního prostoru, aby se tam nemluvalo o stále probíhající epidemii, resp. pandemii. Teorie všeho druhu se množí každým novým raním rozbřeskem, a neustávají ani s večerním soumrakem. Neustále, stále znovu a znovu, je nám nepřetržitě před oči vystavováno jedno téma, spjaté s Covidem-19, karanténami, očkovaním a testováním. Zdá se, že se už ani nedokážeme bavit o ničem jiném, než právě o tomto. Je to už únavné. Jenže uvědomujeme si, že v současné komunikační izolační atmosféře je pomalu až výhrou, že si vůbec můžeme ještě s někým, i když třeba jen o těchto věcech se stejnou tematikou, popovídat? Pandemie, pronikající do všech sfér a koutů života lidské společnosti, a to na celém světě, nejen u nás, ovlivňuje zásadní projevy a návyky důstojného prožívání a naplňování našich dnů. Co bylo zhruba ještě před 13 až 14 měsíci zcela obvyklé, nyní se stává nemožné, zakázané, nedostupné, nebezpečné. Není tomu přece tak dávno, kdy se v Evropě především, dokonce i v soudních síních, nejen ve školách, řešila otázka zahalování lidské tváře, zvl. u dívek, vyznávajících islámské tradice. A téměř při všech soudních rozsudcích znělo to samé, že totiž není správné a dovolené si zakrývat svou lidskou tvář. Nyní se chápou zakrytá ústa i nos lidského obličejce rouškou, a to respirační, sice s nelibostí, ale přece jen jako součást pandemických nařízení, jen těžko a výjimečně dispenzovatelných. Koho by před nedávem kdy napadlo, že prosté podání si rukou na znamení přátelství a jednoduchého pozdravu bude považováno za něco epidemiologicky nebezpečného? Jak bychom ještě relativně nedávno vysvětlovali sobě i druhým lidem, že obchody, restaurace, školy, divadla, kina, koncertní sály atd. musejí být přísně střežené a zavřené na neurčito? Dokázali bychom si ještě tak před dvěma lety představit, že se prostě nebude chodit do práce, pracovní povinnosti se budou ve velkém řešit formou „home office“, že školákům a studentům odpadne studijní a formační každodenní režim školní docházky a že bude nahrazen výukou on-line, aniž by koho zajímalo, jestli domácnosti jsou na takový způsob elektronickými pomůckami pro děti a mládež vůbec vybaveny? A při jakých vysokoškolských studiích byli kandidáti budoucího učitelského povolání na pedagogických fakultách připravováni na tuto tak zcela neobvyklou, do nedávna nikoliv běžnou výuku na dálku? Sám při všech těchto nestandardních zavedených opatřeních žasnou, kolik nových zkušeností si pedagogové osvojili, a jak rychle samy děti školou povinné a všichni studující bravurně elektronická zařízení ovládají, a že jejich rodiče a jistě i někteří dobrodinci rodin se dokázali s danou situací finančně, samozřejmě i organizačně vyrovnat. Jeden „dluh“, jedno neblahé dědictví stále ještě přetrvává a tuším, že se bude překonávat ztížka, ale nakonec se určitě překoná. Mám tu naději! Onen dluh a nešťastné dědictví vidím v ochabnutí mezilidské komunikace. Ta se totiž nedá nahradit virtuálně, na dálku, se zbožně i upřímně myšleným ujištěním, že na sebe myslíme a pamatujeme vzájemně jeden na druhého. Lidská komunikace, ochromená viditelnou izolací a distanční vzdáleností je příliš neúnosný stav na to, aby platil natrvalo. V lidském nitru a v každé lidské duši je přítomna nezadržitelná touha po setkávání se s druhými, po sdílení, po prostém a jednoduchém nároku člověka žít v respektu k jeho lidské důstojnosti. Protože tuto základní výbavu člověku Bůh dal a nikdy mu ji neodňal, pevně doufám, že se ona stále přítomná vnitřní dispozice lidí ozve. Nenechá se paralyzovat navždy. Bůh totiž vládne dějinám! Prosím, svěřme se Panně Marii, Kristově matce. Soucítí s námi. Záleží jí na nás. Celosvětová pandemie jí není lhostejná. U svého Syna Ježíše má důležité slovo.

S požeňáním Vás zdravím.

Váš + Jan

Promluva litoměřického biskupa ke kněžím a jáhnům na Zelený čtvrtek

Na Zelený čtvrtek 1. dubna 2021 při mši svaté zvané „Missa chrismatis“ pronesl v katedrále sv. Štěpána k přítomným kněžím a jáhnům litoměřický biskup Mons. Jan Baxant tuto promluvu. Během slavnostní mše svaté, spojené také se svěcením nových olejů, obnovili kněží litoměřické diecéze své kněžské sliby.

Draží bratři a otcové, kněží a jáhnové,

bezesporu mnoho našich bližních, bratří a sester, a nejen v naší litoměřické diecézi, ale v celé církvi na světě, v uplynulých měsících strádá. Zakoušejí tíhu nemoci, bezmoci, opuštěnosti, bezvýchodnosti, únavu ze znovu obnovovaných pandemických omezení, setkávají se se skutečností smrti ve svých domácnostech, z rodinného kruhu jim odcházejí jejich drazí příbuzní. Pokud bychom chtěli tento náročný stav, trvající už neúměrně dlouho, pojmenovat, pak bychom se jistě nemýlili, kdybychom řekli, že nás všechny trvající pandemie vytlačuje do nejistého, až nebezpečně obávaného prostoru pouště, pustiny. Všude tam, kde se lidé nemohou setkávat, jsou od sebe izolováni, ponecháni sobě samým bez pohlázení jim blízkého člověka, bez objetí s těmi, které mají rádi, se takové prostředí popíše jednoduchým konstatováním: tam je pusto a prázdno. Anž bychom mysleli na sebe, drazí bratři a otcové, to přece ani dělat nemáme, přesto v hloubi svého srdce v upřímnosti smýšlení zasvěcené osoby, si nedokážeme zcela zatajit své emoce a vnitřní chvění duše. Není se za co stydět, když střízlivě, bez jakékoliv hysterie, ale pravdivě vyslovíme charakteristiku situace, v níž i my jsme: v současné době jsme na poušti, vydání napasas, stejně tak, jako naši bližní, přátelé, známí, farníci, bratři a sestry, obyvatelé stejných obcí a měst, mezi něž přece neoddělitelně patříme. Ano, úplně všichni jsme vydání napasas, avšak nejen nepřízní a nepohodlí, ohrožení a smrti. Jsme vydání napasas i Pánu Bohu. Na poušti, kde naprosto a zhora nikdo a nic není, je vždy přítomen Bůh. Jemu se vydat napasas není ani první, ani poslední řešení, ani jedno z řešení mnohých. Bohu se svěřit je jediná šťastná volba, jež však vyžaduje statečnou víru a moudrost. Jsme presbyteriem Litoměřické diecéze, a zelenočtvrteční setkání při bohoslužbě „Missa chrismatis“ má za sebou loňskou výlukou. Dva roky jsme v tomto složení nemohli sestavit takovéto společen-

Foto: Dominik Faustus

ství kněží a jáhnů, pastoračně činných v místech diecézního prostoru. Terén naší diecéze je rozsáhlý, jeden z největších v měřítku celé ČR, tedy české a moravské církevní provincie. Snadno by se naše diecézní území mohlo pro svou rozsáhlost nazvat také pouští, jakože poušť je vždycky rozlehlá. Není však ztracená a zbytečná. I v ní, všude, v každé jednotlivé obci, ve všech lidských pospolitostech, obklopujících svými domácími příbytky svou chrámovou dominantu, pokud ji ještě mají, je tam a byl tam Bůh přítomen. Nemohu a ani nechci provokovat, byť tichý, ale přece náš vlastní pláč nad strádáním a nedostatky meziosobní komunikace stále ještě trvajících omezení s důsledky psychické a sociální povahy je přítomen. Z hloubi svého srdce toužím po tom, abychom si vedle bolesti a smutků, které pandemie způsobuje všude, připomenuli i všechny příležitosti a jedinečná překvapení, kterých jsme také byli svědky. Položme si několik otázek. Cítili jsme se někdy jindy více opuštěni než právě v této době omezených možností

setkávat se s bližními lidským, normálním způsobem? Vždyť jsme si občas i stěžovali na to, jak nás právě lidé někdy unavují, až obtěžují! Stýskalo se nám v minulých letech naší pastorační služby po našich lidech tak, jako když jsme se s nimi nemohli a ještě nemůžeme setkávat při bohoslužbách pravidelně a v plném počtu? Mohlo se nám přece stávat, že jsme si ani mnohdy neuvědomovali a nevšimli, že někdo z nich chybí, jeho místo zůstalo prázdne a my jsme se ani nepídili po tom, co se s dotyčným stalo. Tížily a tíží nás osiřelé chrámy, v nichž se může shromáždit jen několik málo jednotlivců? Mohlo nám přece už dávno docházet, že tito jednotlivci jsou ti věrní z nejvěrnějších, oním „zbytkem Izraele“, který bychom si měli až hýčkat. A jak se vyrovnáváme se „zchudlými“, protože opuštěnými oltáři bez asistence ministrantů a našich nejbližších spolupracovníků? Jak rádi bychom byli, kdybychom je měli opět kolem sebe, i když nás někdy svou neposedností zlobí a ti dospělejší ne vždy „zpívají dle našich not“.

MEDITACE

Mons. Jana Baxanta
na Bílou sobotu

Zatoužili jsme intenzivněji po eucharistickém Kristu, když je nyní v našich svatostáncích vysloven sám? Věčné světlo, umístěné poblíž místa v kostele nejposvátnějšího, hoří a svítí i nám jako upozornění. Červeň věčného světla je jako na semaforu znamením stopky. Stůj! Zastav se, posečkej, počkej chvíli. Nespěchej! Rozhořela se touha našeho pastýřského srdce podle srdce dobrého Pastýře Krista? Pastýři každopádně zůstáváme, i kdyby se naše srdce nalomilo nenávistí a nepřátelstvím, ranami zraněno a následně operativně obnoveno, i za cenu trvalých jizev. Těmito otázkami a úvahami můžeme nepochybně oživovat svou duši zasvěceného člověka, a současně i prožívat dny, jinak pouštně vyprahlé, ale Boží přítomností plné!

Do týdnů svatopostního liturgického období se dá vměstnat i čas duchovních cvičení. Každoročně hned v prvním týdnu postu se s ostatními biskupy exercicií zúčastňuji. Vykonali jsme je i letos, ovšem on line. Přednášející exercitátor P. Kolarčík nás oslovoval ze svého jezuitského sídla v Římě a my, každý z nás, jsme mu naslouchali u sebe doma. Dovolím si Vám, drazí bratři a otcové, předat několik myšlenek, které mě zaujaly a které jsem zachytil proto, abych se s Vámi o ně rozdělil. Meditace byly biblicky laděné, zaměřené zvláště na starozákonní žalmy. Celou dobu ztišení mě provázelo jedno téma, vyjádřené svatým apoštolem Pavlem v 8. kapitole jeho listu Římanům: „Bůh svého Syna neušetřil“, a já si dovoluji dodat: „aby ušetřil nás.“ Nikdy jsem si neuvědomil, že když se v 8. žalmu mluví o Boží ruce a Jeho dlani, že se tam mluví o prstech ruky a Boží dlani. Boží náruč objímá člověka na důkaz blízkosti a pohladí svou rukou, svými prsty ruky. Tyto jemné detaily s hlubokým duchovním významem mě fascinují. A napadlo by nás někdy, že je možné uvažovat se žalmistou i tak, že lze přímo „motivovat“ Boha, aby ve chvíli hrozícího nebezpečí zasáhl? Spíše si dokážeme představit, že Bůh motivuje nás - ale že by modlitebník motivoval Boha? Ano, jedině tehdy,

když je mezi žalmistou a Bohem vřelý, osobní, jedinečný a důvěrný vztah. Každý z nás se již mnohokrát ztotožnil se slovy 51. žalmu „Miserere“. Bylo nám však zřejmé, že je velký rozdíl mezi vinou a lítostí? Při vině myslíme na sebe, při lítosti na Boha. Naše vyznávání hříchů totiž není jen výčtem či seznamem našich vin, pohledem jen na nás samé. Lítostí se odvracíme od sebe a obracíme se k Bohu s kající sebe obžalobou, provázenou však prosbou o Jeho nekonečné milosrdenství. Jsme přece jako kajícníci-kněží-zpovědníci tak často těmi, kdo bezprostředně jednak na sobě zakoušejí uzdravující moc Božího slitování a pak je zprostředkováváme ve svátosti smíření druhým, tak i kajícím hříšníkům, kterým se tak podobáme. Jsme kněžími, ale proč jsme se jimi stali? A proč ještě jimi zůstáváme, když si snad denně uvědomujeme svou nehodnost a nedostatečnost? Přes všechny naše nedokonalosti v kněžské či jáhenské pastorační službě nám Bůh nepřestává důvěřovat a trpělivě znovu a znovu připomínat, že nám nablízku je, a že naše vlastní neblahé stíny a nešťastné nevěrnosti Mu můžeme svěřit, protože je z našeho nitra nevyjme nikdo jiný než On. Nemusíme je před Ním zakrývat. Předkládat Mu je v upřímnosti můžeme vždy, neboť stěžovat si Bohu sami na sebe je zdravý projev niterného vztahu k Němu. Jestliže nás 23. žalm ubezpečuje o tom, že Hospodin je náš pastýř, pak je i náš hostitel a životní průvodce. Nechme se Jím vést a Jím pohostit. Děkujeme Mu spontánně, nikoliv jen ze slušnosti. Bůh je velký a Jeho velikost není překážkou, aby se pečlivě staral o malého, hříšného člověka, svého člověka, o každého z nás.

Váš + Jan

Foto: Dominik Faustus

Z pohledu liturgického roku, ale i s ohledem na historicky první křesťanské Velikonoce je Bílá sobota zvláštním dnem. Jsme vybízeni k tomu, abychom tento den prožili v modlitbě. Je to ve skutečnosti jediné moudré řešení, protože jinak bychom byli znejistěni snad právě tak, jako mohli být znejistěni Ježíšovi učedníci, Jeho „pozůstalci“. Co si oni měli myslet o Velkém pátku a v den hned po něm, když zpovzdálí pozorovali Kalvárii? Stejně jako jiní mohli mít v hlavě a srdci podivné myšlenky. I oni se mohli v duchu ptát: „proč si Ježíš nepomohl, když pomáhal druhým?“, „co Mu bránilo, aby projevil moc nad životem i smrtí, když o sobě tvrdil, že je Božím synem?“, „neměl opravdu třeba i v poslední chvíli sestoupit z kříže a všem ukázat, že jeho uzdravování nemocných a křeslení mrtvých nebylo jen Jeho nějaké šikovné kouzlo?“, atd. Zatím však mrtvé Kristovo tělo bylo položeno do hrobu vytesaného ve skále a zavaleno kamenem k jeho zapečetění. Nemůžeme se divit, že Ježíšovi učedníci byli zmateni, a kdo ví? Možná, že se jim někdo mohl i vysmívat, že byli svým Mistrem podvedeni. V čase, ve kterém o Bílé sobotě uvažujeme i my, též jako Kristovi blízcí, bychom se opravdu měli tiše a úpěnlivě modlit a zahánět pochybnosti. Den po Velkém pátku se nedělo nic. Tělesné ostatky Ježíšova těla odpočívaly v hrobě. Byla sobota, a i kdyby se těch několik málo Pánových věrných odhodlalo ke hrobu jít, nemohli. Povinný sobotní klid jim to nedovoloval. Nikdo však jim nemohl zakázat se modlit. Měli příležitost přemýšlet, dávat dohromady a do souvislostí s danou situací Kristova slova, která dříve od Něho slyšeli, ptát se sami sebe i jeden druhého, ale i volat k Hospodinu, tedy mluvit s Ním, modlit se. Při modlitebním rozhovoru s Bohem totiž člověku leccos dochází. I hluboce věřícímu se může více rozjasnit obzor poznání, jeho rozum může více vstřebávat světlo víry. Učedníkům a učednicím Ježíše Krista při jejich nejistotách, ale i modlitbách Bílé soboty, podobně i nám ve stejnou liturgickou dobu může dojít, že Ten, ve kterého věřili oni a věříme i my, vládu nad smrtí má. Projevuje ji však ne podle lidských přání a úvah, ale jedinečně podle svého plánu. Kristova božská moc se neukázala hned v noci z Velkého pátku na následující sobotní den, ani během Bílé soboty, ale „až“ dne třetího. Jako posluchači Ježíšova slova tehdy museli, a i my dnes musíme vědět, že zmrtevýchvstání náš Pán nezamřčoval, opakovaně o něm mluvil. Při již zmíněných nejistotách Bílé soboty se zdá, že s největší pravděpodobností se může zapomenout na nezanedbatelné Kristovo připomínání vzkříšení v Jeho kázáních, že „vstane třetího dne“. A opravdu vstal! Je nesmírně užitečné vnímat Ježíšova kázání celá, všechna Jeho slova. Tichý modlitební den Bílé soboty, i se všemi případnými otázkami, spjatými s křesťanskou vírou, je pro nás v tomto smyslu povzbuzením.

Mons. Jan BAXANT
biskup litoměřický

Ohlédnutí za letošním Svatým týdnem

28. března 2021

Květná neděle

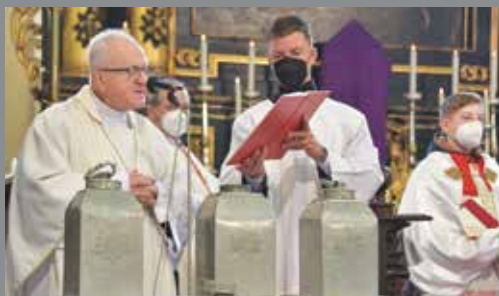
V neděli 28. března se pod vedením litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta v kostele sv. Jakuba Staršího v Litoměřicích konala mše svatá s obřadem žehnání ratolestí, které si do kostela přinesli věřící. Při bohoslužbě byly čteny Pašije - texty evangelia, které popisují zatčení, odsouzení a umučení Ježíše Krista. Obřad žehnání ratolestí připomíná triumfální vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma několik dní před jeho ukřižováním, kde byl vítán zástupy lidí s palmovými větvemi. Květnou nedělí začíná svatý, neboli pašijový týden, který je nejvýznamnějším obdobím křesťanského církevního roku.

1. dubna 2021

Missa chrismatis

Ve čtvrtek 1. dubna od 9 hodin celebuloval biskup Mons. Jan Baxant v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích mši svatou ze Zeleného čtvrtku zvanou „Missa chrismatis“. Přítomní kněží při ní obnovili své kněžské závazky a litoměřický biskup požehnal svaté oleje, které se používají při liturgii. Protože nebylo možné pořádat z důvodu stávajících hygienických opatření společnou hostinu, přítomní kněží po skončení mše svaté obdrželi na cestu balíček s obědem a rozjeli se do svých farností, kde potom večer sloužili mši svatou na památku Poslední večeře Páně.

1. dubna 2021

Missa vespertina

Na Zelený čtvrtek 1. dubna v 18 hodin sloužil Mons. Jan Baxant mši na památku Poslední večeře Páně. Koncelebroval generální vikář Mons. Martin Davídek. Z důvodu protipandemických opatření liturgie v tomto roce vynechává obřad mytí nohou 12 mužům představujícím apoštoly, jimž Kristus jako služebník při poslední večeři umyl nohy. Do litoměřické katedrály zavítaly rodiny, které letošní velikonoční triduum prožily sice za obtížnějších podmínek, ale přesto v atmosféře křesťanské víry naděje, neboť současná situace je nejen zkouškou, ale i příležitostí k prohloubení víry.

v litoměřických kostelech

2. dubna 2021

Velký pátek

Na Velký pátek 2. dubna od 18 hodin sloužil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant obřady Velkého pátku. Bohoslužba probíhala podle Vademeca pro kněze - Velikonoce 2021, které vydala liturgická komise České biskupské konference na základě nůty Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Tento rok byly přímluvy doplněné modlitbou za lidi stížené pandemií:

Modleme se k Bohu,
který léčí i nehlubší lidské nemoci,
za lidi stížené nynější pandemií.
Kéž uzdraví nemocné,
milosrdně k sobě přijme zemřelé.
Kéž odmění a povzbudí obětavé,
utěší smutné i bezradné
a vede lidskou vynalézavost tak,
aby uměla řešit to, co nás tíží.

Všemohoucí, věčný Bože,
tys lidem podle svědectví Písma
navracel zdraví.

Vyslyš naše prosby,
očisti nás jako kdysi Námána
a svou milostí proměň tuto krizi
v čas příhodný pro obrácení.
Skrze Krista, našeho Pána.

3. dubna 2021

Bílá sobota

Na Bílou sobotu 3. dubna sloužil biskup Mons. Jan Baxant velikonoční vigilií v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Letošní liturgie byla upravena podle současných pandemických opatření, byl vynechán venkovní oheň a následný průvod. Litoměřický biskup požehnal velikonoční svíci „paškál“ v katedrále, kterou zakrátko naplnila radostná zvěst o Zmrtvýchvstalém Kristu. Ať radost Veliké noci naplní celý svět.

3. dubna 2021

Neděle Zmrtvýchvstání Páně

V neděli 4. dubna na Hod Boží velikonoční slavil v katedrále sv. Štěpána litoměřický biskup spolu s věřícími Kristovo zmrtvýchvstání. Při mši svaté udělil apoštolské požehnání spojené s plnomocnými odpustky. V promluvě vzpomněl tři biblické postavy, které se u Ježíšova hrobu jako první dozvěděly o jeho vítězství nad smrtí: sv. Marii Magdalskou, sv. Jana a sv. Šimona Petra. Neděle Zmrtvýchvstání Páně začíná velikonoční oktáv. Oslava Velikonoc trvá padesát dní a vrcholí slavností Seslání Ducha svatého (Letnice), která je letos 23. května. (redakce)

Další fotografie si můžete prohlédnout na straně 27 ve fotogalerii. Foto: Dominik Faustus

ŽÍZEŇ A SVĚTLO

To, co v současnosti řídí náš život a co nás nadmíru zaměstnává, je pandemie koronaviru. Už jsme v této situaci déle než rok a nevypadá to, že by světlo na konci tunelu bylo příliš jasné. Už jsme těch světel zahlédli mnoho, ale byla to většinou světla klamná, jak to trefně glosovala jedna karikatura v novinách, na níž se dva zajíci dívají do jeskyně a jeden druhému říká: „Kdepak světlo na konci tunelu, to si jen medvěd zapálil cigaretu!“

Ano, jedno z řešení, jak tuto situaci uchopit, je humor. On je kořením života, ale někdy je jen takovou berličkou nebo náplastí, protože člověku není do smíchu. Řešení je jinde, a smysl toho všeho je také jinde.

Osobně zastávám takový životní postoj, že to, co člověk prožívá, je pro něho od Boha s láskou připravené a nemá jej to dorazit, ale naopak posílit. Je to Boží škola.

K čemu nás Bůh touto již déle než rok trvající nekomfortní situací vede? Co nám tím říká? Jsem přesvědčen, že je to povolání k tomu, abychom na něj více spoléhali.

Když tuto úvahu píšu, účastním se duchovních cvičení s českými a moravskými biskupy. Exerzitátorem je kanadský jezuita slovenského původu Michael Kolarcik, toho času rektor papežského biblického institutu v Římě. Jako téma duchovních cvičení si vybral žalmy ve spojení s metodou a myšlenkami exercicií svatého Ignáce. Právě jsme skončili rozjímání nad omezeností, slabostí a křehkostí každého člověka i celého lidstva. Exerzitátor překvapivě zvolil k tomuto tématu žalm 42, který se zpívá o velikonoční vigílii i při mnoha jiných

příležitostech: „*Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože...*“.

Chápal jsem tento žalm vždycky jako velmi radostný zpěv a nápěv Bohuslava Korejse, který mám zažitý od dětství, mě v tom utvrzuje. Dnes jsem se ale dověděl, že tento žalm má strukturu žalozpěvu, tedy žalmu, kde člověk naříká před Bohem. Tento nářek je v tomto žalmu jen v náznaku: „*Drťí mi to kosti, když mě tupí protivníci, když den co den mi říkají: Kde je tvůj Bůh?*“ (Žl 42,11) Ono utrpení a důvod nářku je právě ta otázka: Kde je tvůj Bůh?

Kde je náš Bůh, když prožíváme to, co prožíváme? Tuto otázku, která je jakoby výsměchem a rouháním, si nepokládají jen nevěřící, ale pokládáme si ji i my křesťané a pokládám si ji i já jako jednotlivec. V této souvislosti ovšem není rouháním, ale voláním: Bože, kde jsi? Připomíná mi to slova jiného žalmu: „*Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni.*“ (Žl 63,2), a je to ostatně i touha projevená na počátku žalmu 42, který pokračuje: „*Má duše žízni po Bohu, po živém Bohu, kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?*“ (Žl 42,3)

Celý žalm je pro mě ovšem prochnut nadějí. Jednak je to žalm šťavnatý v tom smyslu, že když se ho modlím, slyším vodopády, řeku a vidím zvířata i lidi, jak hasí svou žízeň. Přes všechno volání a nářek: „*Mé slzy jsou mi pokrmem ve dne i v noci, když den co den slyším: Kde je tvůj Bůh*“ (Žl 42,4) je tu zároveň vzpomínka na požehnanou minulost: „*Vzpomínám na tebe v končinách Jordánu a Hermonu, na hoře Misar*“ (Žl 42,7) nebo „*Na to si vzpomínám, má duše*

Foto: Dominik Faustus

tím přetéká: jak jsem putoval v zástupu, jak jsem je vodíval k Božímu domu s hlasitým jástem a chvalozpěvem ve svátečním průvodu“ (Žl 42,5). Současně se v žalmu objevuje naděje do budoucna, a to dokonce dvakrát, takže se stává jakýmsi refrémem: „*Proč se rmoutíš má duše, a proč ve mně sténáš? Doufej v Boha, zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha!*“ (Žl 42,6;12)

Tento žalm mě dnes znovu oslovil. Svou svěžestí, ale i tím, jak přesně zapadá nejen do současné situace, ale do situace, která je v lidském životě běžná. Někdy se zdá, jako by nás Bůh opustil. Zůstává jen touha po něm jako neuhasitelná žízeň. Může se projevat nespokojeností se sebou samým, s okolím, s církví, se společností. Ale tento nepokoj a tato žízeň je něco, co je v posledku ukryto v hloubi srdce či duše každého z nás. Všechno okolo se nám směje: „*Kde je tvůj Bůh?*“ Bůh nás zdánlivě nechává na holičkách. Jako bych slyšel tolikýrý posměch znějící v pašijích:

„Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ (Lk 23,37) nebo „Spoléhal na Boha, ať ho vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Vždyť přece řekl: „Jsem Boží Syn!““ (Mt 27,43)

Kde je řešení? V anamnézi – připomenutí Božích činů v dějinách spásy i v našich osobních dějinách. Spolu se žalmistou se rozpomeňme, kolikrát nás Bůh už zachránil, že nás nikdy nenechal na holičkách, kolika dary nás obdařil. Tato Boží věrnost je potom důvodem naší víry jako důvěry v něj a naděje jako spolehnutí se na něj. V žalmu 42 žalmista vyjadřuje přesvědčení, že bude Boha zase chválit. My si tuto naději každé Velikonoce znovu připomínáme a upevňujeme se v ní. Ono: „Zase budu Boha chválit“ je totiž vtěleno ve skutečnosti zmrtvýchvstání. Jestliže naděje dosud podle přísloví „umírala poslední“, nyní neumírá nikdy, protože „Kristus vzkříšený už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu“ (Řím 6,9). On je ten dobrý pastýř, který nás vede na svěží pastviny, jak o tom zpívá žalm 23, on je ten, který nám slíbil, že nás nikdy neopustí a že s námi bude až do konce světa (Mt 28,20).

„Světlo Kristovo!“, zpíváme o velikonoční vigílii při zažehnutí paškálu a o něco později ve chvalozpěvu Exsultet vyznáváme, že to právě světlo je právě světlo Kristovo, protože zmrtvýchvstalý je zde nazýván „jitřním Vládcem světla“.

Toto není jen krásné poetické rozjímání. Pokud si dáme žalm 42, velikonoční události a současnou situaci dohromady, dostává se nám útěchy a posily v ubíjející náročnosti těchto dní. Když si přiznám, že zdánlivě nepřítomný a nečinný Bůh ve mně může probudit touhu a žízeň, když se rozpomenou na veliké Boží skutky, které se udály v dějinách spásy i v malých dějinách mého vlastního života, pak jsem oprávněně

naplněn nadějí, že Bůh zase dopřeje dobré časy, kdy jej budu chválit, protože je můj Spasitel a můj Bůh.

A malá douška pro svatohorské poutníky: Žalmista vzpomíná, jak putoval v zástupu, jak vodil druhé do Božího domu. Milí přátelé, nebojme se. Přijde zase doba, kdy se poutní místa otevrou a kdy do Božího domu budeme moci jít v zástupu. Osvěžení přichází už nyní od Krista trpícího, který „nesl naše bolesti a naše nemoci“ (Iz 53,4). Avšak on vstal z mrtvých, a tak se můžeme ptát a zároveň ujistit: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?!“ (Řím 8,31)

Přeji Vám i sobě, abychom v Kristově světle viděli to jediné a pravé světlo na konci tunelu. V současné situaci i kdykoli jindy v životě. A žízeň bude taky uhašena!

P. Stanislav Příbyl, CSsR

P.S. Kdo by si chtěl k tomuto rozjímání o žalmu 42 poslechnout nějakou hudbu, pak je tu nádherná skladba Felixe Mendelssohna-Bartholdyho: „Wie der Hirsch schreit nach frischem Wasser“, op. 42, kantáta BWV 13 „Meine Seufzer, meine Tränen“ Johanna Sebastiana Bacha a určitě mnoho dalších.

NOC KOSTELŮ

28.05.21

ZA MĚSÍC SE OPĚT OTEVŘOU BRÁNY KOSTELŮ V CELÉ ČESKÉ REPUBLICE

13. ročník projektu Noc kostelů se uskuteční v pátek 28. května 2021.

Jen měsíc už zbývá do tradiční akce, která opět otevře brány mnoha sakrálních památek po celé České republice. V tuto chvíli je do Noci kostelů přihlášeno celkem více než 900 kostelů, kaplí a modliteben, z nichž téměř 190 se nachází v naší diecézi. Přihlašování však ještě nekončí...

Nad Nocí kostelů v litoměřické diecézi převzali záštitu: litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, hejtmán Ústeckého kraje Ing. Jan Schiller a hejtmán Libereckého kraje Martin Půta. Celá akce se koná s podporou Ministerstva kultury ČR.

Přípravy probíhají a pořadatelé už představují na webu: nockostelu.cz své programy. Stejně jako v předešlém roce jsme připraveni reagovat na aktuální omezení, která provázela akci už loni. Věříme však a doufáme, že situace nám bude nakloněna a bude možné Noc kostelů realizovat i tentokrát bez zásadních problémů. Mezi novinky jsme zařadili i alternativnější možnosti, jako např. programy ve venkovním prostředí nebo programy se zaměřením na církevní turistiku (okruhy mezi sakrálními památkami).

A jaké je letos motto?

Přivádíš tmu, noc se snese, celý les se hemží zvěří.

Žalm 104,20

Žalm 104 čítající 35 veršů je především velkolepou oslavou stvoření, tedy radostí nad tím, jak Bůh učinil svět. V žádném jiném žalmu se nezmiňuje tolik prvků přírody a nejmenuje tolik zvířat. Koncept celého žalmu sleduje první kapitolu Bible, která vypráví o stvoření světa v sedmi dnech (Gn 1). Podle tohoto textu je stvoření světa rozděleno do určitých bloků – nejprve světlo, následně se oddělí vody a vznikne souš, která se v dalším dnu zazelená rostlinami a stromy. Teprve potom Bůh umístí na oblohu Slunce a Měsíc, a pak přijdou na pořad zvířata. Jako poslední byl stvořen člověk.

Těšíme se na Vás!

Informace k Noci kostelů sledujte vždy aktuálně na:

WWW.NOCKOSTELU.CZ

M. Davidková, koordinátorka za litoměřickou diecézi
Kontakt: nockostelu@dltn.cz

K pětadevadesátinám varhaníka Václava Šímy

Farnost na Loučeni jistě nepatří k největším v naší diecézi, ale snad i proto si člověk uvědomuje, jaký poklad se skrývá v jednotlivých věřících. Nestorem farního společenství je nyní devadesátipětiletý Václav Šíma, který i přes svůj pokročilý věk obětavě přijíždí pokud možno na každou mši svatou na Loučeni, aby se jí nejen zúčastnil, ale i zkrášlil svým přičiněním, jedná se totiž o varhaníka. A i když už není možné, aby hrál na varhany, přesto za pomoci kláves doprovází mši svatou. „Pan Šíma je velikým pokladem, kterého zde máme velmi rádi a vážíme si jeho služby, proto jsem rád, že mohl vzniknout s ním i tento rozhovor, který ho představí i ostatním diecézanům. Věřím, že jeho vzpomínky budou potěšením a povzbuzením pro každého z nás.“ říká duchovní správce farnosti P. Lukáš Hrabánek.

15. ledna 2021 oslavil své 95. narozeniny pan Václav Šíma, dlouholetý varhaník v celé řadě kostelů mladoboleslavského vikariátu. Vyjeli jsme za ním, abychom se i společně s vámi, milí čtenáři, podělili o jeho vzpomínky.

Pane Šímo, poznal jsem vás jako varhaníka zámeckého kostela v Loučeni. Jak dlouho už zde hraje?

V Loučeni už tak dvaadvacet let. Ještě když byla manželka, tak ta jezdila se mnou. Pořád hraju, ale už mizerně. Ty moje prsty jsou už zohýbané, přichytávám si další klávesy... Už to není ono.

A kdy jste začal hrát?

Začal jsem se učit hrát na housle v devíti letech. K varhanám v kostele jsem se dostal za války (2. světové, poznámka redakce) a tehdy jsem chodil do kostela v Rejšicích. Chodil jsem si tam také zahrát na varhany, sám bez lidí, jen tak pro radost. Ale při bohoslužbách a májových pobožnostech jsem chodil „měchovat“, protože se muselo šetřit proudem. To, že jsem si tam mohl chodit zahrát, bylo vlastně za odměnu. V pětáctýřicátém roce ten varhaník, co hrál v Rejšicích – on to vlastně byl sedlák, nebo co, už nevím – utekl k partyzánům. Tady to totiž bylo dost divoké, Němci měli svůj tábor tam, kde je dnes milovický vojenský prostor. Jenže májové byly v Rejšicích každý den a bylo potřeba hrát. A tak jsem se narychlo naučil „Máti Páně přesvatá“ a chodil ji hrát na ty májové pobožnosti. A tak jsem vlastně začal hrát v kostele při bohoslužbách.

Za války jsem se dostal do Prahy a šel jsem to zkusit na konzervatoř. To by bylo moc dlouhé povídání. Tam mě ale nepřijali. Chtěl jsem hrát na trombón a také jsem na trombón dělal zkoušky, ale měl jsem špatné zuby, vpředu čtyři korunky a profesor Ušák (poznámka redakce: kdysi přední český trombónista a významný pedagog) mi řekl: „Já bych vás vzal, ale s tím vaším chrupem to je nesmysl. Až vám bude pětatřicet, tak přijdete o zuby a co pak budete dělat?“ A tak mě odvedl na smyčcové oddělení, abych to zkusil na kontrabas.

Foto: Radek Rejšek

Všechny zkoušky jsem udělal výborně, akorát jsem neprospěl z jazyka německého. A kvůli tomu mě nepřijali. Tak jsem asi rok chodil k panu profesorovi do bytu soukromě a z němčiny mě připravovala profesorka..., na jméno si nevzpomínám... Byla to jediná Češka, která tam učila, jinak němčinu na konzervatoři vyučovali Němci. Za rok jsem zkoušky opakoval a bez jakýchkoliv problémů jsem tentokrát byl přijat. Jenomže hned na to zavřeli vysoké školy a tím pádem i konzervatoř. Abych mohl zůstat u muziky, chodil jsem na různé lekce soukromě a přitom jsem si přivydělával pracemi v dílně u jednoho známého.

Když jsem později začal hrát po zdejších kostelích, začal jsem zakládat sborečky, s nimiž jsme účinkovali hlavně o Vánocích. Takže jsem napřed založil sbor v Rejšicích, pak v Luštěnicích... V Luštěnicích byl kněz, který měl jakési zdravotní problémy a musel být z působení ve farnosti odvolán.

Odešel do Prahy k Milosrdným bratřím, kde vstoupil do řádu. On mě ale znal ještě z Luštěnic, kdy jsem tam vedl chrámový sbor, takže když jsem se objevil v Praze, ihned mě uvedl představeným s nabídkou bydlení v klášteře. A protože tehdejší provinciál pocházel také z našeho kraje, z Malého Újezdu, tak mě ubytovali a já zde opět začal organizovat a provozovat sbor. A tak jsem čtyři roky bydlel u Milosrdných bratří v konventu a v klášterním kostele sv. Šimona a Judy jsem pak měl i svatbu. Přitom jsem stále působil v Rejšicích, Luštěnicích, dostal jsem se až do Kovanic, za Nymburkem. To jsem tuhle seděl ve vlaku a se mnou tam seděly jakési slečny a přehrabovaly se v notách. Dal jsem se s nimi do řeči a jedna z nich prozradila,

že hraje na varhany v Kovanicích a jestli bych prý jim také nepomohl. Tak jsem začal jezdit do Kovanic a také jsme tam založili sbor. Jezdil jsem tam na kole – ono to je odtud takových patnáct, šestnáct kilometrů... Pak jsem se dostal do Všejan, to už jsem byl ženatý, a tak jsem začal chodit do kostela tam. Pak tam přišel páter Solnica, to byl Slovák, už je taky po smrti, a já jsem začal ve Všejanech varhaničit v jednom kuse, tak nějak „na plný úvazek“. Páter Solnica byl misionář. Když na Šumavě potřebovali kněze, který uměl maďarsky, povolali ho tam. Ale on se po čase chtěl vrátit zpátky a tehdejší mocipláni mu nedovolili vrátit se na Slovensko. Dali mu na vybranou – buď do nějaké vesničky v litoměřické diecézi nebo do Činěvesi (poznámka redakce: Činěves je dnes v královéhradecké diecézi). On se rozhodl pro Činěves, tak jsem pak jezdil i tam. No, a jak jsem se dostal do Nymburka? Z Nymburka jsem se znal s varhaníkem z Kovanic, který tam přišel po mně.

Byl snad elektrotechnikem nebo něčím podobným, ale varhany byly jeho velikou zálibou a on hrál opravdu výborně. A dokonce si do bytu pořídil varhany! A ten mě zase přesvědčil, abych v Nymburku vedl sbor. Jenže to muselo skončit. Stalo se to takto: Ženská, která chodila zpívat do sboru, měla malého syna, který v kostele ministroval. Moje děti tehdy chodily v Nymburku do hudebky (*tehdejší lidové školy umění*) a učitelka, která je učila, mi poradila, ať si podám žádost, abych směl platit školné jen za jedno dítě, přestože tam chodily obě. Tak jsem ji sepsal a poslal na Národní výbor, kde se to mělo rozhodnout. Ta paní ze sboru tam zasedala v zastupitelstvu za Lidovou stranu. Když tam moji žádost přečetli, tak ona řekla něco v tom smyslu, proč o to jako žádám, vždyť se naše rodina má docela dobře, já diriguji chrámový sbor a s rodinou jezdíme každý rok na prázdniny do Krkonoš. No – byla příliš iniciativní a cítila potřebu promluvit. Dostalo se to k řediteli hudebky a začal rámus – že jako chodíme do kostela a jak si to paní učitelka představuje, nabízet nám úlevy a tak dále. Nakonec to vyznělo tak, že já si v kostele přivydělávám, přičemž jsem za hraní a řízení sboru nikdy nevzal ani korunu. No, bylo to hodně nepříjemné... Na vojnu jsem narukoval do Tábora. Narukovali jsme v listopadu, ale až v únoru byly přísahy, což znamenalo, že po celou tu dobu jsme nikam nesměli. Mezitím byly Vánoce a já byl strašně nešťastný z toho, že nebudu doma a že nebudu moci muzicírovat. U Milosrdných jsem dostal knížečku „devítidenní pobožnosti“ a aby mě nikdo neviděl, tak jsem se chodil modlit na záchod. Devět dní před Vánocemi přišel telegram, že mi zemřel strýček z Chudíře, což je kousek od Loučeneň.

Tak mě zavolali do kanceláře, když si předtím všechno ověřili na Národním výboru, Velitel povídal, že by mě na ten pohřeb pustil, ale kdybych udělal průšvih, zavřeli by jej, protože ještě nemám po přísaze. Ale nakonec udělal výjimku – to bylo těsně před Štědrým dnem! A na Štědrý den ráno mi dali propustku až do 27. prosince! On ten pohřeb totiž byl na svatého Štěpána. Tak jsem vyrazil vlakem a domu dorazil na Štědrý večer, když už byla tma. Po večeri jsem sedl na kolo a jezdil po vesnicích a sháněl lidi ze sboru! A tak jsme na půlnoční zpívali! Tak takový jsem byl blázen! Náhoda, náhodička nebo Boží vůle?

Vy jste byl profesí zpěvák. Kde jste zpíval?

Jak jsem už řekl, narukoval jsem na vojnu a pochopitelně jsem se snažil dostat k hudbě. Tehdy byl velitelem a kapelníkem hradní stráže Josef Fadrhonc. Jeho otec mě v Dobrovici učil hrát na housle. Po pohřbu strýce jsem se za ním vydal do Prahy, zda by mě nějak nedostal k nim. K hudbě hradní stráže to nešlo, ale stejně jsem měl štěstí. Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého v Praze tehdy zřizoval nové složky a mezi nimi i pěvecký sbor. A tak jsem se přihlásil ke konkursu, který jsem úspěšně vykonal. Jenže v Táboře mě odveleli do poddůstojnické školy k tankistům. Na nástupu tehdejší velitel řekl, že kdo nechce, ať se dobrovolně přihlásí. Tak jsem se ještě s jedním trombónistou, jmenoval se Franta – jak dál už nevím, přihlásil. Museli jsme napochodovat před tribunu a říci proč. Když jsem řekl, že jsem úspěšně vykonal konkurs do AUSu a kolega k hudbě do Tábora, tak řval: „Tanky, to bude hudba!“ A bylo to. A tak nás odveleli k pěšákům do Jinců.

Tam se dělaly ve volných chvílích různé zájmové kroužky a bylo ctí každé rotě, když takový kroužek měla. A tak jsme s Frantou založili takový hudební kroužek. Přihlásili nás do soutěže, jenže ta byla až v únoru, takže mě až do února drželi v Jincích. A pak mě konečně pustili do Prahy. Když jsem se v AUSu nahlásil, jejich první otázkou bylo, zda mám v Praze kde bydlet. Vzpomněl jsem si na klášter u Milosrdných, tak mi dali stálou propustku a já jsem se odstěhoval opět k Milosrdným. A do AUSu jsem chodil ne jako na vojnu, ale jako do práce... Zkoušky trvaly čtyři hodiny a pak se šlo domů. A tak jsem prožil celý zbytek vojny. Jezdili jsme po útvarech po celé republice a já jsem tam zůstal po vojně jako civilní zaměstnanec. V 70. letech, když pak došlo k velké reorganizaci AUSu, jsem přešel do pěveckého sboru při FOK. A pak jsem tam ještě tři roky přesluhoval a zpíval jsem tak až skoro do revoluce.

A jak je to s hudební tradicí ve vaší rodině?

Můj dědeček, kterého jsem neznal (já se narodil v šestadvacátém, on ve čtyřřidvacátém zemřel), hrál na trubku. Jinak rodiče nehráli, můj otec celý život pracoval ve Škodovce jako strojní zámečnick. Obě moje děti chodily do hudebky – tam byl právě ten průšvih, jak jsem už říkal – dcera dělala klavír a zpěv a syn hrál klavír a na violoncello. Ale profesionálně se hudbě nevěnuje žádný.

Foto: Radek Rejšek

Na otázky Mgr. Radka Rejška odpovídal pan Václav Šíma
Úvodní slovo: P. Lukáš Hrabánek

Představujeme farnost Mníchovo Hradiště

Vážený pane děkane, mohl byste čtenářům našeho časopisu představit farnost Mníchovo Hradiště, která patří pod Vaši duchovní správu? Jak velká je to oblast a kolik sakrálních objektů zahrnuje?

Farnost Mníchovo Hradiště spravuji od roku 2010 a jak to u nás tak bývá, duchovní správa zahrnuje celý farní obvod, který má osm farností s dvanácti kostely. Přirozeným duchovním a společenským centrem je Mníchovo Hradiště s děkanským kostelem sv. Jakuba a s areálem fary, kde se odehrává řada farních a společenských akcí. Naše město leží na úpatí Českého ráje ve Středočeském kraji, při dálnici Praha - Liberec a tak má velmi dobrou dostupnost na sousední Mladou Boleslav. Díky mladoboleslavské automobilce, která poskytuje mnoho pracovních příležitostí, se do našeho regionu v minulých letech přistěhovala řada lidí, kteří zde našli práci a v nedalekém Mníchově Hradišti i bydlení. Mnoho z příchozích jsou lidé z Moravy či Slovenska a tak našli také zázemí i v naší farnosti, což velmi oživuje naše farní společenství. Každou neděli i ve všední den se pravidelně scházíme k bohoslužbám v Mníchově Hradišti v děkanském kostele, kam přichází kolem osmdesáti farníků z města a okolí a je mou snahou ve většině kostelů mít mši svatou alespoň jednou za měsíc, v některých filiálních kostelích alespoň jednou za rok. Velmi mě těší, že v posledních letech se farní společenství rozrostlo o řadu rodin s malými dětmi, přibýlo ministrantů a dětí školního věku. Velmi pěkná je u nás, na kulturní a společenské úrovni, spolupráce s městem a různými spolky. Je mým cílem v tomto směru využít areál fary, který prochází postupnou rekonstrukcí. V minulých letech se podařilo zrekonstruovat barokní roubenou stodolu, která slouží pro letní společenské akce, které se váží na liturgický rok.

Roubená barokní stodola ve farním areálu slouží k setkávání

Jako první již tradičně zahajujeme sezonu „Vítáním jara“, což je aktivita zejména pro rodiny s dětmi, kde se přibližuje křesťanské prožívání Velikonoc a nejrůznější lidové tradice, dále pak různá hudební setkání pro dospělé a seniory či adventní vánoční aktivity.

Ať již to jsou jarmarky, příjezd sv. Martina nebo Tříkrálový průvod. Všechny tyto společenské aktivity jsou pro mě velmi dobrou pastorační příležitostí, jak se setkat a oslovit širokou veřejnost, která jinak do kostela nepříjde. Jsem přesvědčen, že je třeba nejprve vytvářet dobrou půdu pro evangelizaci (či v našich podmínkách preevangelizaci), a odbourávat předsudky vůči církvi, které jsou v naší společnosti hluboce zakořeněné. Farnost pro mě netvoří jen pravidelní účastníci našich bohoslužeb, ale celé město a obce, které patří do farního obvodu. Fara v Mníchově Hradišti, na které žiji společně s mojí maminkou Annou, která je takovým dobrým duchem tohoto domu, pro mě není „nedobytnou rezidencí faráře“, ale místem společného setkání pro všechny, kteří chtějí jít za Kristem, vytvářet společenství a budovat dobré sousedské a lidské vztahy. V posledním „pandemickém“ roce je asi pro všechny z nás všechno jiné. Počínajíc nedělním krátkým setkáním po mši sv. s malým občerstvením u kostela po bohoslužbě, až po pravidelná biblická setkání na faře. To vše se muselo odložit. O to více se těšíme, až tuto zdravotní situaci překonáme a znovu obnovíme naše společenství, biblické hodiny, společné přípravy na biřmování či setkávání rodin.

V posledních letech došlo na území naší diecéze k obnově mnoha kulturních památek, patří mezi ně také nějaké historicky či architektonicky zajímavé stavby ve Vaší farnosti?

Kostely v našem farním obvodu jsou takovou „Procházkou staletými architekturou“ počínajíc románským kostelem Nanebevzetí Panny Marie v Mohelnici, přes gotické kostely na Solci a v Březině, renesanční kostel v Loukově s knížecí hrobkou Rohanů ze Sychrova, barokní kostel v Bosni a konče velmi zajímavým empírovým kostelem sv. Františka v Kněžmostě. V minulých letech se podařilo pět farních kostelů zařadit do programu zachrany architektonického dědictví a tak mohou procházet celkovou rekonstrukcí.

Když jsem v roce 2010 přišel do tohoto farního obvodu, všechny kostely potřebovaly přinejmenším částečnou, ne-li celkovou rekonstrukci. Doposud se dařilo získávat dotace z různých zdrojů a s pomocí představitelů jednotlivých obcí, kde se setkávám ve většině s pochopením, daří se hradit i finanční spoluúčast, která je vždy nedílnou součástí. V tomto směru je mimořádně dobrá spolupráce v Kněžmostě s panem starostou Hlávkou a dalšími radními, kteří již po léta se snaží v tomto směru pomáhat. V Kněžmostě se velmi hezky podařilo obnovit kulturní život díky našemu panu kostelníkovi Zdobinskému, který má mimořádné zásluhy na celkové obnově kostela.

Loukov u Mníchova Hradiště - rekonstrukce schodiště, balustrády a dlažby knížecí rohanské hrobky u kostela Nejsv. Trojice

Letos jste také nově přihlásil více sakrálních objektů do projektu Noci kostelů. Na které z kostelů či kaplí se mohou návštěvníci těšit? Máte pro návštěvníky Noci kostelů připravený nějaký speciální program?

Vzhledem k současné situaci jsme přemýšleli, jak pojmout letošní Noc kostelů, když nevíme, jaká omezení nás ještě čekají. Rozhodli jsme se, že návštěvníkům nabídneme „návštěvní okruh“, který

zahrnuje dvanáct kostelů v rámci našeho obvodu včetně prohlídky lesní kaple sv. Stapina na Klokočce. Každý návštěvník obdrží papírového turistického průvodce, kde bude foto kostela se stručným popisem a místem pro razítko. Vzhledem k tomu, že naše kostely jsou od sebe vzdáleny mnohdy i jen několik málo kilometrů, je možné si tedy udělat i podvečerní cyklovýlet. Na všech místech bude průvodce, který seznámí návštěvníky se stručnou historií a na některých se bude konat malý koncert. Jako např. v milém lesním prostředí na Klokočce či na zrekonstruovaném kostelním návřší u děkanského kostela sv. Jakuba v Mnichově Hradišti. Přesný program bude zveřejněn na webu farnosti: www.dekanstvimh.cz či facebooku: Farnost Mnichovo Hradiště.

V celé České republice a také v naší diecézi se v posledních letech výrazně rozvíjí církevní turistika a také přes oblast Vaší farnosti vede např. Svatojakubská poutní stezka. Jste na poutníky nějak připraveni, mohou u vás najít na cestě zázemí?

Mnichovo Hradiště leží na Svatojakubské poutní cestě a od jara do podzimu přichází poutníci zvláště Němci a Poláci. Využívají u nás možnost noclehu a zázemí, aby nabrali nových sil pro své putování. Většina z nich jde jen část poutní cesty, někteří si však troufnou a putují až do španělské Compostely.

Zatím u nás k poutnímu zázemí slouží budova fary, kde poskytneme nocleh, základní sociální zázemí a něco k snědku. Do budoucna, jak jsem již zmínil výše, má i k tomuto a turistickým účelům sloužit bývalé hospodářské objekty fary. Letošního roku budeme rekonstruovat druhý objekt a tím je bývalá kočárovna. Zde by mělo vzniknout velké sociální zázemí pro společenské akce a také zimní vytápěné zázemí pro potřeby farnosti a města, které se finančně na rekonstrukci našeho areálu také podílí. Vzhledem k tomu, že k faře přiléhá prostorná zahrada, nabízí se možnost výstavby nového objektu, který by sloužil jako penzion či turistické ubytování. Mnichovo Hradiště je nazýváno bránou Českého ráje, poskytuje mnoho krásných výletních cílů, ale zároveň zde chybí možnost ubytování. Domníváme se, že toto bude jedna z možností, jak využít náš farní potenciál.

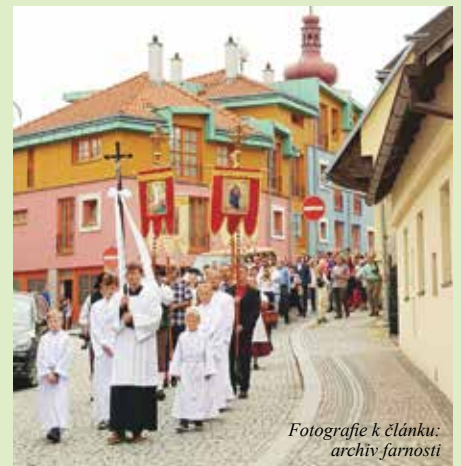

Pandemie nás v mnohém omezila a nejvíce asi ve společném setkávání. Jaké jsou Vaše plány do budoucna, kdy se snad opět budeme moci radovat z návratu společenského života?

Pandemie jistě zasáhla do života každého jednoho z nás a zvláště do života našich společenství. Snad i tato situace dá mnohým nahlédnout, že to, co jsme mnohdy vnímali jako samozřejmost, tak být vůbec nemusí a snad si budeme na

základě této tvrdé životní situace vážit více hodnot, které jsme neviděli mnohdy tak důležité.

Cítím, jak se mnozí už těšíme na společná setkání, a jak nám běžný kontakt chybí. V naší farnosti jsme byli zvyklí na pravidelná setkání se seniory, kteří si chtějí popovídat, oslavit narozeniny, sdílet společné chvíle či se setkávat v rámci rodin nebo při výuce náboženství. Byli jsme vděční, že jsme letos mohli přeci jen prožívat Velikonoce při našich bohoslužbách, které se konaly na dvakrát v Mnichově Hradišti, abychom

Fotografie k článku: archiv farnosti

splnili požadavek na kapacitu obsazenosti kostela. Chyběla nám již po druhé pesachová večeře s pečeným beránkem a řadou zvyklostí, jak jsme je tradičně po řadu let konali, ale věříme, že v příštích letech již bude lépe.

Chtěl byste čtenářům našeho časopisu něco vzkázat?

A co bych vzkázal na závěr čtenářům Zdislavy? Přijměme současnou situaci jako výzvu k přehodnocení mnohých našich životních postojů, buďme skromnější a mějme otevřené srdce pro druhého člověka. Drazí přátelé, jakmile to bude přeci jen trochu možné, přijďte se k nám podívat, protože mnichovo-hradištsko má co nabídnout a u nás je každý vítán.

Velké poděkování patří zejména našim obětavým farníkům, kteří mi již po jedenáctý rok všestranně pomáhají a jsou mou farní rodinou. Stejně tak děkuji všem sousedům, přátelům farnosti a představitelům města a obcí, se kterými po léta pracujeme nejen na obnově našich kostelů, ale také na úrovni kulturního a společenského života.

Děkuji Vám za rozhovor

Na otázky Mileny Davidkové odpovídal
R.D. Mgr. Pavel MACH

Jak se Vám žije ve frýdlantském výběžku v blízkosti česko-polských hranic?

Já osobně z Horní Řasnice pocházím, ale bydlím s rodinou v Liberci. Ráda se sem vracím nejen k rodičům, ale také za práci pro Spolek pro obnovu kostela v Horní Řasnici a Okrašlovací spolek Horní Řasnice-Srbská. První z nich se stará o obnovu kostela Neposkvrněného počítí Panny Marie a druhý o Kapli Panny Marie Sněžné, drobné památky v krajině a proměnu veřejného prostoru.

Má Vaše rodina v tomto kraji hluboké kořeny? Jak na Vás působí místní krásná příroda?

Moji rodiče přišli na Frýdlantsko v roce 1966 za prací. Místní krajinu jsem si zamilovala. Je velmi malebná. Obcí protéká říčka Řasnice. Srbská se může pochlubit významným křemencovým útvarem, Bílou skálou. Máme blízko do lesů, Jizerské hory nadohled.

Církevní turistika této příhraniční oblasti má silné postavení, neboť za kulturními památkami sem po celý rok míří turisté a poutníci nejen od nás, ale také ze sousedního Polska a Německa. Setkáváte se i s pamětníky, kteří mají na našem území své rodné kořeny a rádi se k nám vrací?

Kontakt se nám podařilo navázat s vysídlenými Němci ze Srbské, kteří každoročně přijíždějí do své rodné obce. Slibně rozvíjející se spolupráce byla v loňském roce přerušena. Další kontakty se nám daří navazovat přes sociální sítě. Rozvoj poutní turistiky vnímáme nejvíce v blízkých Hejnicích. Naši přátelé z Novoměstského okrašlovacího spolku obnovují starou Slezskou poutní cestu, která do toho místa po staletí přiváděla poutníky. My bychom na ni rádi navázali novou Mariánskou poutní cestou. V současné době natáčíme cyklus videí Frýdlantsko očima poutníka, na podporu sbírky Naděje pro křížek, ale i k propagaci budoucího poutního projektu.

Kdy přišlo Vaše rozhodnutí zapojit se do obnovy kostela Neposkvrněného počítí Panny Marie v Horní Řasnici?

Na podzim 2010 se začala scházet skupina lidí, kterým nebyl osud kostela lhostejný. Ta se ale rozpadla. Zůstala jsem já a předsedkyně spolku paní Věra Honysová. Přibraly jsme ještě třetí ženu, paní Petru Malou a založily občanské sdružení a posléze Spolek pro obnovu kostela v Horní Řasnici.

Říká se taková klasická věta: „Tam je práce, jak na kostele!“. Kolik práce tedy na vašem kostele v Horní Řasnici bylo, je a ještě bude?

To máte pravdu. Říkáme si to často. První, do čeho jsme se pustili, byla obnova oltáře. Práce na něm budou ukon-

Oltář po rekonstrukci

čeny až letos. Zrestaurováním křížku ve svatostánku uděláme pomyslnou tečku. 10 let jeho obnovy by se mohlo nazvat Desetiletím spolupráce. Spolku, obce, farnosti, diecéze. Doufáme, že o Mariánské letní slavnosti – 14. srpna 2021 bude oltář slavnostně požehán. Spolek dále nechal zrestaurovat vitráže, barokní lampu a zároveň zhotovit i 2 repliky pro osvětlení bočního vchodu a sakristie. Obec se více věnovala stavbě. Po předání kostela do vlastnictví obce postupovaly práce velmi rychle. Je natřena střecha lodi a přístavku. Kompletně opravena je střecha věže. Byla osazena nová okna ve věži, vyměněny dveře a nainstalovány míříže k zabezpečení kostela. Jakmile počasí dovolí, budou na věž kostela umístěny nové hodiny. To jsou ve zkratce vyjmenovány kroky k obnově stavby a mobiliáře. Neméně důležité ale je, že se do kostela vrátil život duchovní a kulturní. Neslouží se u nás pravidelně mše svatě pro nedostatek věřících. Pan arciděkan Radek Jurnečka má dobrou vůli pokračovat v dobré spolupráci. Zachovali jsme Vánoční, Velikonoční bohoslužbu a o Mariánské letní slavnosti poutní mši svatou, na kterou přijíždějí věřící z celé farnosti. Za což jim moc děkujeme. Kostel, ač je ve vlastnictví obce, musí zůstat místem pro modlitbu. Proto společně s farností opravujeme mobiliář. Velký dík patří panu biskupu Mons. Janu Baxantovi, který nás a farnost podpořil v loňském roce. Společně jsme nechali vyřezat repliku Ježíška do rukou Josefových v hlavním oltáři.

Určitě vás napadá otázka – Kde na to sehnali peníze? Spolek je podporován obcí. Z příspěvku na činnost pořádáme benefiční koncerty. V kostele vystupují muzikanti z Divadla F. X. Šaldy v Liberci, ale i místní folkaři, cimbálka. Swing, country a ples pořádáme v sále kulturního domu, který nám zdarma zapůjčuje obec. Máme řadu donátorů, ale nejvíce darů přichází od pravidelných návštěvníků, kteří se zapojují do akce Staň se řasnickým andělem. Dotace od Ministerstva kultury ČR a Libereckého kraje jsou pro nás však klíčové. S Nadací OF jsme začínali. A grant „Dokážeme víc“ od České spořitelny ve spolupráci s Nadací Via je zatím poslední. Zdrojů je opravdu hodně. Není třeba se bát o peníze požádat. Dotace čerpala obec i farnost.

Řasnický kostel Neposkvrněného počítí Panny Marie se sedm let pravidelně zapojoval do Noci kostelů. Minulý rok vynechal, ale letos už zase chybět nebude. Jaký program jste pro návštěvníky v letošním roce připravili?

Stále zvažujeme. Významnou změnou je zapojení další sakrální stavby – kaple Panny Marie Sněžné v Horní Řasnici - Srbské. Budeme vyčkávat, jak se bude vyvíjet situace, ale vše zatím nasvědčuje tomu, že program bude tentokrát trochu jiný. Návštěvníci budou včas informováni na webových stránkách a facebooku.

Oltář před rekonstrukcí

Noc kostelů se otevírá i dalším aktivitám a nově umožňuje pořadatelům se zaměřit i na různé pěší či cyklistické okruhy mezi kostely, kaplemi, ke křížkům a ostatním sakrálním památkám. Najdou tuhle možnost návštěvníci Noci kostelů také u vás v Horní Řasnici?

Ano, to je pravděpodobně forma, kterou zvolíme i my. Možná se neomezíme jen na území obce. Vedeme jednání i se spolky ze sousedních Jindřichovic pod Smrkem.

Máte do budoucna nějaké přání, které můžete čtenářům Zdislavy prozradit?

Přáli bychom si, aby si celá společnost uvědomila, že osud kulturních památek je v rukou nás všech.

Děkuji Vám za rozhovor

Na otázky Mileny Davidkové odpovídala Jana Doubková, Spolek pro obnovu kostela v Horní Řasnici

Další informace na webu: www.oskhr.cz

Novým děkanem v Lounech byl jmenován R.D. Vít Machek

V pátek 26. března 2021 se od 17 hodin uskutečnila v chrámu sv. Mikuláše v Lounech slavnostní bohoslužba, při níž byl jmenován novým děkanem farnosti R.D. Mgr. Vít Machek. Stalo se tak v předvečer jeho čtyřicátých narozenin a jmenovací dekret mu osobně předal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, který bohoslužbu celeburoval. Ten při své promluvě uvedl, že je moc rád, a místní farníci mají to štěstí, že na zdejším děkanství příkladně funguje vztah mladšího a staršího kněze, nyní děkana a arciděkana. Arciděkan J.M. can. Werner Horák byl mši svaté také přítomen a nově jmenovanému srdečně gratuloval. Před bohoslužbou také vedl modlitbu křížové cesty.

Otci Vítovi blahopřejeme!

Foto: Dominik Faustus

OBNOVME BAZILIKU

„Hle moudrá žena: dobře se starala o svůj dům, kráčela po cestě přímé, ctíla Hospodina.“

Přísl. 14,1-2

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, perla baroka na severu Čech, byla postavena podle plánu Jana Lukáše Hildebrandta v letech 1699–1729 ke cti zde pochované svaté Zdislavy z Lemberka.

Projekt „Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí“ podpořený evropskými fondy a ve spolupráci s institucemi ČR se týká obnovy neuspokojivého stavu národní kulturní památky. V nadcházejících letech bude provedena rekonstrukce baziliky (nezbytné stavební a restaurátorské práce na budově i mobiliáři). Počítá se rovněž s vytvořením nové expozice o sv. Zdislavě, digitalizací památky včetně jejího zpřístupnění na internetu.

Celkové náklady projektu dosahují částky cca 60 milionů Kč.

Dotace z evropského fondu činí 47,8 milionu Kč, 5,6 milionu Kč přispívá český stát a 0,9 milionu Kč Liberecký kraj. Z vlastních zdrojů zbývá doplnit ještě cca 5,6 milionu Kč.

Příznivci zdejší baziliky, i vy můžete její zašlou nádhery pomoci obnovit.

I vy se můžete podílet na opravě formou příspěvku do chrámové pokladničky, nebo na bankovní účet **903503389/0800, variabilní symbol 777.**

Potvrzení o daru vám na vyžádání rádi vystavíme.

Pomozte zachránit perlu baroka severních Čech.

Děkujeme.

ZDISLAVSKÉ TROJHRÁNKY

Za účelem podpory projektu obnovy jsme nechali vyrobit „Zdislavské trojhránky“. Ty jsou k zakoupení v ambitu dominikánského kláštera, lze je také zaslat poštou.

Cena 100 Kč (40 Kč – výroba a tisk; 60 Kč – příspěvek na baziliku).

Co je potřeba opravit?

Narušená a zchátralá fasáda.
Padající římsy.
Stav stropu v oratoři.
Lavice napadené červotočem.
Poškozené oltáře.
Havarijní stav elektroinstalace.

Kontakt: P. Pavel M. Mayer OP, rektor baziliky, mobil: 602 858 800, e-mail: pavel@op.cz
Klášter dominikánů Jablonné v Podještědí, Klášterní 33, 471 25 Jablonné v Podještědí

www.zdislava.cz

NABÍDKA NOVÝCH KNIH

Objednávky: e-mail: roberta@dominikanka.cz nebo na adrese Kláštera v Jablonném v Podještědí

Angelik Zdeněk MIČKA – Jitka Hosanna ŠTĚPÁNKOVÁ - Ilustrace Česlava TALAFANTOVÁ
Pohádka o meluzíně

Jablonné v Podještědí: Klášter dominikánů, 2021. Předběžná cena je 70 Kč

Útlá, ale hutná knížka s krásnými a živými ilustracemi dominikánské sestry Česlavy vypráví příběh o narození Ježíše Krista z pohledu neobvyklého svědka – větru. Meluzína bydlela v chladných libanonských horách, ale snášela se dolů, kde škodolibě profukovala a studila. Byla překvapená reakcí pána a jeho mladičké paní, kteří na ni tak jako ostatní lidé neláteřili. Provázela je až do jeskyně, tam se stala svědkem mimořádného narození dítěte a zpěvu jeho mladé maminky. To ji zcela proměnilo. Naplnila ji láska, co nešíří mráz, ale teplo. Svůj příběh předala palmě, v níž se usídlila. Z palmových ořechů se vyrábí hudební nástroj meluzína, který jako meluzína zpívá.

Kniha je vhodná pro mladší čtenáře, se zájmem si ji mohou přečíst i dospělí.

Česlava TALAFANTOVÁ

Volba je jen na nás: Křížová cesta

Praha: Krystal OP, 2021. Cena 180 Kč

Poněkud obsáhlejší kniha sestry Česlavy je nejen krásně a bohatě ilustrovaná, ale i napsaná. Je to zralý plod její dlouhodobé snahy a práce. Podle názvu knihy by se mohlo zdát, že pojednává výlučně o křížové cestě Ježíše Krista, že je to nějaká další křížová cesta pro mladší čtenáře. Ve skutečnosti je tomu poněkud jinak. Křížová cesta je jádrem knihy, zde je však vložena do širšího rámce, do dějin spásy. Provází tak čtenáře čtivou a srozumitelnou formou biblickými příběhy Starého i Nového zákona od stvoření nebe a země na počátku světa, přes postavy Noema, Abraháma, Mojžíše. Vypráví rovněž o narození, životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, o vzniku rané Církve. Kniha představuje dějiny jako neustálý zápas mezi dobrem a zlem. Jediným východiskem, jak z tohoto zápasu vyjít bez úhony, je vydat se na cestu s Kristem a s jeho pomocí odolat zdánlivému štěstí bez Boha, jež vede do věčné záhuby. Křížová cesta, cesta přemáhání pokušení, je tak cestou všech lidí, kteří touží po spáse.

Kniha je určena dětem a mládeži, ale jistě bude přínosem i dospělým čtenářům.

Z teplické farnosti přišla smutná zpráva. V neděli 14. února 2021 prohrál svůj boj s nemocí COVID-19 pan Jaroslav Janšta. Zemřel smířen s Pánem ve věku 66 let.

Vzpomínka na Jaroslava Janštu

Jarda Janšta prožil pěkné dětství a mládí se svými rodiči a dvěma sourozenci.

Se svou životní láskou Kristýnkou se seznámil v době totality v kostele v Bílině. Svůj vztah začali modlitbou před oltářem v tamním kostele. U Jardy tomu snad ani jinak nemohlo být. V té době Jarda ještě krátce pracoval jako strojevedoucí.

Narodily se jim čtyři děti, ale o dvě z nich přišli. Jeden syn zemřel tři týdny po narození v důsledku těžkého tělesného postižení. Stojí za zmínku odvaha P. Aloise Švece, kterému se povedlo jej v nemocnici ještě pokřtít. Druhý syn tragicky zahynul při své práci. Možná i tato bolest Jardovi otevřela srdce pro bolesti druhých.

V té době jim společenství salesiánských spolupracovníků pomáhalo překonávat utrpení ze ztráty. Otec Švec stál také na začátku této Jardovy cesty k Donu Boskovi.

Začátkem roku 1982 vstoupili s Kristýnkou k salesiánským spolupracovníkům a jezdili za nimi do Prahy. Vzpomínal na to jako na krásné chvíle. Poznal spoustu salesiánů i salesiánů spolupracovníků. Ještě za doby totality se s Kristýnkou různé scházeli s věřícími rodinami a dětmi, se salesiánskými boslovcí apod.

Po pádu totality Jarda navázal na skauting z období kolem roku 1968 a vedl křesťanský oddíl. Vždy se jim snažil dělat vrbu, strávil se skautíky spoustu času a oni ho měli moc rádi.

Věnoval se výchově skautského dorostu, absolvoval lesní školy, zajišťoval i kněze na skautských táborech, které organizoval. Byla tam možnost navštívit denně mši svatou a případně přijmout i svátost smíření. Kazan neboli P. Mirek Maňásek doprovázel skauty jako duchovní vůdce a s Jardou velmi úzce spolupracoval.

Když pak Jardu jako živnostníka – elektrikáře, přípraváře, revizáka – zaměstnávala práce natolik, že se již nemohl v tak velkém rozsahu věnovat skautům, postupně předával svého skautského ducha mladší generaci. On sám se svým spolupracovníkem dělal elektriku ve spoustě kostelů a na mnoha farech, a to nejen v Teplicích. Po povodních v roce 2002 jezdil pomáhat s elektrikou do nejvíce postižených oblastí na Mělnicku.

Jak postupně odcházel do důchodu, začal více pracovat ve farnosti a zároveň se více věnoval i rodině a vnoučatům. Když na podzim 2020 končil definitivně s revizemi a svým podnikáním, těšil se, jak vyklidí svůj sklad, z pracovny udělá opět ložnici a vůbec udělá z bytu opět příjemné místo k bydlení. Plánoval, že se bude věnovat zahradě, že bude mít více času jezdit s vnoučaty na výlety...

Jarda v sobě v posledních letech našel opravdu velký dar věnovat se nemocným lidem. Doprovázel spoustu nemocných na jejich cestě na večnost. Když o tom vyprávěl, bylo vidět, jak jej velmi těší, že může být takto užitečný.

Vždycky dbal na to, aby s tím byla srozuměna jeho Kristýnka a tak s ní každou svou aktivitu vždy probral, než se k něčemu trvale zavázal. Měl vzácný cit pro bolest druhých a uměl jim svou blízkostí a účastí v té bolesti ulevit. Lidé jej měli rádi a vždy se na jeho návštěvu těšili. Vždycky zdůrazňoval, jak je důležité přicházet na návštěvu přesně v domluvenou hodinu, protože je to pro nemocné třeba jediná událost toho dne nebo i týdne.

Jarda byl vždy velmi laskavý, milý, obětavý, ohleduplný, starostlivý a ochotný. Byl pozitivní, otevřený, radostný a číšel z něho optimismus. Byl to milující manžel, tatínek, dědeček, „bráška“ a kamarád. Bude chybět jeho zkušenost a odbornost, jeho znalost farnosti jako pamětníka, jeho nadšení a obětavost, ale hlavně bude chybět jako láskyplný a radostný člověk, kamarád a přítel.

(Podle textu Kristy Janštové upravil Radek Kuchař)

Foto: archiv rodiny

Příběhy apoštolského vyznání víry

Nyní se věnujme nejzávažnějšímu stvořitelemu aktu - stvoření člověka. Máme zde dva biblické pohledy, které se vzájemně doplňují a zároveň korigují.

První z nich zní: *Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ ... Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.* Toto vyjádření stvoření člověka je plné optimismu, vznešenosti, „podobnosti“ člověka s Bohem. Člověk je stvořen, aby byl Božím obrazem, a dostal pověření „*Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nade vším živým.* Člověk tedy tvoří důstojný protějšek Boží, „odráží“ na své tváři tvář Boží. Samozřejmě, že to není zásluha člověka, je to dar Stvořitele. Nejenom dar, je to Boží přání, a to se mu skutečně „velmi dobře“ povedlo, jak si Bůh po stvoření člověka „pochvaluje“ své dílo. K tomu je zde zdůrazněno, že tato nesmírně vznešená podobnost Bohu není u lidí privilegiem jakékoliv společenské hierarchie. Není to výsada králů či kněží, či Bohem zvlášť obdaraných lidí, je to zcela bez jakéhokoli vylučování či rozdělování (společenská hierarchie, lidské rasy, barva kůže, národy, náboženská společenství, věkové rozvrstvení, schopnosti, zdraví...) podstatná vlastnost každého člověka bez rozdílu. Člověk je s tímto Božím úmyslem „učiněn“, je to podstata jeho bytí, jeho existence. To podstatné, nejhlubší, jádro lidské bytosti je podobnost Bohu. Samozřejmě se můžeme dál ptát, v jakém smyslu je tato podobnost konkrétně vnímatelná. Jak všichni dobře z vlastní zkušenosti víme, není to v oblasti Božích výsostných vlastností, jakými jsou všemohoucnost, vševedoucnost, všudypřítomnost, věčnost... Z biblického textu vyplývá, že je to v oblasti vztahové. A čím se navazují, utvářejí a kultivují vztahy? Každý člověk na tuto otázku umí odpovědět, protože mimo vztahy člověk žít neumí, nemůže. Je tedy řeč o lásce a o všem, co k ní patří, ať už pozitivně či negativně. Svým způsobem je již od počátku

VĚŘÍM V BOHA... STVOŘITELE IV.

člověk Božím partnerem, spolupracovníkem, jeho „prodlouženou rukou“. Má vykonávat to, co náleží Bohu, totiž „panovat“. Vládnout nad zemí a nad vším pozemským životem. Nesmírně velkolepé a zároveň tragicky zneužitelné určení člověka. Zneužitelné především ve smyslu pyšného, arogantního postoje takto vyznamenaného Božího tvora. A právě zde nastává nutná „korekce“ této velkoleposti, která, kdyby byla zde završena a ukončena jen prohlášením, že Bůh usoudil, že je to velmi dobré, mohl by čtenář či posluchač získat pocit vlastní naprosté nezávislosti, své „božskosti“. Právě před tímto hrozcím nedorozuměním varuje druhé vyjádření, či spíše rozvinutí příběhu o stvoření člověka.

To zní následovně: *I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřipí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. ...Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“* První důležitou skutečností, která člověka charakterizuje, je „prach ze země“. Člověk není partnerem Božím ze své podstaty, sám ze sebe, je to

výsostné obdarování dobrého a velkorysého Stvořitele. „Podstatou člověka“ před všemohoucím zásahem Božím je „prachovitost“. Prach odkazuje k pouštnímu prostoru. Prach je symbolem bolesti, zranitelnosti, zármutku, nemoci, ale především smrti. Poušť, která je prostorem naplněným prachem, je doménou smrti. Nositelé smrti jsou démoni, ďábel, poušť je tedy místem, kde vládne zlo, hřích, smrt. A takový je člověk bez Boha. Bez Božího milostivého zásahu a péče je člověk zosobněním smrti. Zde ještě ne tolik ve smyslu důsledku viny, hříchu, ale toto nebezpečí od počátku hrozí, když člověk, kterému je Bohem věnována tak nebývalá důstojnost, od Boha svévolně odstoupí, když popře závislost své důstojnosti na Bohu Stvořiteli. Upozornění, ano varování, že člověk vlastní svévolností, neúctou, nevděčností k Božímu obdarování, se vrátí do „prachu“, ze kterého je utvořen. Tento pohled nám říká, že naše lidská velikost, důstojnost a vznešenost není ani v nejmenším naší samozřejmou vlastností. Je to jen a jen Boží dar. Ano, dar, se kterým může člověk svobodně nakládat. Ale který též svou bezohledností vůči Bohu může zničit, ztratit. A pak mu už nezbude nic jiného, nežli „prach“, tedy smrt. Krok, který vede ke zničení a ztrátě daru

„partnerství“ vůči Bohu, je podle tohoto vyprávění překročení, nerespektování zákazu „jíst ze stromu poznání dobrého a zlého“. „V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ Strom poznání dobrého a zlého se stal v dějinách působení tohoto obrazu opravdovým rébusem. Jeho „rozklíčování“ má v dějinách významového výkladu nesmírně širokou paletu pochození. Jednoznačně je tento strom symbolem. A jako každý symbol, i tento v sobě skrývá vícero významů, více vrstev. Už jenom slova „poznání“, „dobro“, „zlo“, jsou pojmy nesmírně bohaté na významy, pojmy velmi hluboké a mnohoznačné. Každé toto slovo potřebuje výklad, potřebuje nutně „vytyčení hranic“, jinak se stává svévolným jablkem sváru v různých tendenčních přístupech. Až do té míry, že je člověk schopen dokonce „ryzí“ zlo nazvat „dobrem“. Příkladem z historie lidstva máme mnoho. Vražda nevinného v zájmu obecného „dobra“; bezohledné, svévolné, ničící násilí v zájmu „udržení veřejného pořádku“; „právo silnějšího“ v zájmu „pokroku“... Též však slovo „poznání“ je od každého člověka chápáno alespoň trochu jinak. Například moderní psychologický výklad tohoto obratu, který chápe „poznání dobrého a zlého“ jako nutný předpoklad pro nabytí vnitřní svobody a zodpovědnosti. Bez tohoto poznání zůstává člověk ve svém rozhodování a morálním jednání naivním nesamostatným dítětem. Zdá se, že je tedy nutně symboliku „stromu poznání dobrého a zlého“ vykládat opět biblickým textem, ne jinými filosofickými přístupy. Právě onen zmíněný moderní výklad symbolu „stromu poznání“ je velice svůdný, a přitom vlastně jde proti záměru vyprávění. Není to nakonec jen moderní „psychologický“ výklad, toto pochození nabízely už starověké přístupy k pochopení tohoto místa. Například gnostická duchovní filosofie z něj vyvozovala oprávněnost víry ve „dva bohy“. Zlého Jahveho, který zakazuje člověku to, co jej naopak vede k vykoupění, a dobrého Otce Ježíše Krista, který nabádá a vede k „poznání dobra a zla“, protože

jedině skrze toto poznání se může člověk vykoupit, osvobodit z vězení hmotného světa, který byl stvořen Jahvem pro zotročení člověka. Bible však nevytváří rozpor mezi Bohem Stvořitelem a Bohem Vykupitelem. Bůh, který stvořil tento hmotný svět, jej stvořil jako dobrý, svěřil ho do péče člověka, kterého k této zodpovědné péči vybavil důstojností „být obrazem, podobstvím Božím“, tedy Božím partnerem. Zároveň jej však upozorňuje, že toto partnerství je darem, není lidskou vlastností „samou ze sebe“. A dar lze nevděčností, svévolí vůči dárci zničit, ztratit. Tato ztráta se odehrává „okusením“ plodu stromu poznání dobra a zla. V bibli nikde nemáme v tomto pohledu vyvyšování „dětské nevinné naivity“ nad schopností „rozlišování dobra a zla“. Zcela naopak, schopnost rozlišovat dobro a zlo je známkou zralosti, naplnění poslání člověka. Především lidé, kteří jsou povoláni být autoritou v lidské společnosti, nutně musí tuto schopnost ovládat. Text nám ale patrně říká jinou věc. Totiž skutečnost, že člověk sám ze sebe není schopen pravdivě rozlišovat mezi dobrem a zlem. Nutně k tomu potřebuje autoritu „Vševědoucího“, tedy Boha. Vševědoucnost totiž člověku darována nebyla, ta zůstala vlastností pouze Stvořitele. A právě v touze „být vševědoucí“ se skrývá pokušení „být jako Bůh“, pokušení pýchy, hlavního smrtelného hříchu, který člověka nutně odtrhává od Boha, tvora od Stvořitele, „prachu“ od života.

Celý dvojstupňový příběh velkého stvoření člověka má své pokračování na všech stránkách bible. Ježíš Kristus, smrtelný člověk, jej završuje, když jako Boží Syn vstává z mrtvých a ujímá se ve svém oslaveném lidství, jako „majitel“ věčného života, vlády nad celým stvořením a zve své věrné, aby přijali Jeho vládu jako láskyplnou péči dobrého Pastýře, který daruje svůj život člověku, aby ten i přes svou pozemskou smrtelnost žil věčně.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Foto: pixabay.com

DUBEN

Historii většiny farností litoměřické diecéze lze psát již od středověku, mnohé byly založeny v období baroka či za josefinských reforem. Zcela odlišným případem je však farnost Stružnice na Českolipsku. Zdejší kostel byl vystavěn teprve na počátku 19. století zásluhou tamního rodáka a následně úspěšného pražského obchodníka Antona Hankeho, který spolu se svým bratrem Lorenzem poskytl také finance sloužící jako základ pro vznik tamější samostatné duchovní správy ve formě expozitury farností Jezvé. Na plnohodnotnou farnost byla Stružnice povýšena před 155 lety, konkrétně 1. března 1866.

Tento rok je také spojen s příchodem tehdy již 12. sídelního biskupa do Litoměřic. Byl jím Augustin Pavel Vahala, rodák z Palačova na Novojičínsku a dlouholetý kněz olomoucké arcidiecéze. Litoměřickým biskupem byl Vahala jmenován císařem Františkem Josefem I. již 16. září 1865, papežské potvrzení však získal až 8. ledna následujícího roku. Vzhledem ke svému původu byl na biskupa vysvěcen v olomoucké katedrále sv. Václava 8. dubna a o týden později – tedy před 155 lety – proběhla v Litoměřicích jeho slavnostní intronizace. Vahalův jedenáctiletý episkopát, v němž navázal na svého předchůdce, takřka legendárního Augustina Bartoloměje Hilleho, nelze označit za přelomový či nějak zásadním způsobem významný. Nezbytné je však třeba připomenout, že v letech 1869 a 1870 se Vahala zúčastnil jednání I. vatikánského koncilu, kde – na rozdíl např. od pražského arcibiskupa Schwarzenberga – patřil k podporovatelům vyhlášeného papežského primátu či tzv. dogmatu o papežské neomylnosti. Dosud tak Vahala zůstává jediným litoměřickým biskupem, který se zúčastnil všeobecného koncilu.

Takřka celou svou životní pouť zasvětil duchovní službě v litoměřické diecézi turnovský rodák Josef Šimon. Kněžské svěcení obdržel ještě z rukou biskupa Antona Aloise Webera 29. června 1947, poté působil jako kaplan v Bozkově, Frýdlantu či Varnsdorfu. V letech 1955 až 1974 byl administrátorem farnosti Jiříkov, a tedy i poutního místa ve Filipově. Od roku 1977 spravoval farnost Kryry na Podbořansku, na sklonku života byl jmenován čestným kanovníkem litoměřické katedrální kapituly. Zemřel v Kryrech 15. dubna 2011, tedy již před 10 lety.

Mgr. Martin Barus

Zprávy z diecéze

Mše svatá ze 4. neděle postní s biskupem Janem Baxantem na ČT2

V neděli 14. března 2021 mohli diváci sledovat na ČT2 od 9.35 hodin živý přenos mše svatě z Komunitního centra Matky Terezy v Praze-Hájích, kterou celeburoval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Od minulého roku se litoměřický biskup v České biskupské konferenci věnuje oblasti médií a sdělovacích prostředků. Záznam mše svatě je stále možné vyhledat na stránce programu České televize. Text promluvy z této mše sv. je k dispozici ke stažení na diecézním webu.

Testy pro kněze od Cesty 121 dorazily do litoměřické diecéze

Ve čtvrtek 18. března 2021 dorazily do Litoměřic avizované testy na Covid 19, které jsou darem od Cesty 121 pro kněze. Po obdržení daru ho litoměřický biskup Mons. Jan Baxant požehnal a poté byly testy rozvezeny do jednotlivých vikariátů okrskovým vikářům, kteří je předají kněžím.

Foto: M. Davídek

Děkujeme Cestě 121 a také všem, kdo ji podporují, aby mohla vykonávat své záslužné poslání.

Polední zvony se rozezněly za oběti pandemie

V pondělí 22. března 2021 uplynul jeden rok od úmrtí první oběti koronaviru v naší zemi. V průběhu následujících

dvanácti měsíců zemřelo v souvislosti s pandemií virového onemocnění covid-19 dalších více než dvacet tisíc našich spoluobčanů. Mnohé další oběti patrně nejsou zahrnuty ve statistikách.

Česká biskupská konference se proto rozhodnutím předsedy ČBK připojila k občanské iniciativě „Minuta ticha“, a požádala všechny duchovní správce, aby zajistili, že budou v pondělí 22. března 2021 v době od 12.00 hodin znít kostelní zvony jako připomínka a symbolické uctění památky zemřelých v souvislosti s touto nemocí a jako vyjádření podpory pozůstalým. Připojila se také katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích.

Proběhlo testování zaměstnanců litoměřického biskupství

V úterý 23. března 2021 se v prostorách biskupské kurie na Dómském náměstí v Litoměřicích uskutečnilo společné testování zaměstnanců litoměřického biskupství. Tato povinnost vyplývá z nařízení vlády ČR pro testování na koronavirus ve firmách. Provádění testování zprostředkovala Farní charita Litoměřice a účastnil se ho také litoměřický biskup Mons. Jan Baxant i generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek.

Testování na kurii bude probíhat až do odvolání vládního nařízení pravidelně jednou týdně nebo individuálně, popř. vždy, bude-li k tomu nějaký důvod (k zamezení šíření nákazy Covid-19).

Foto: archiv biskupství

Ve věku 100 let zemřel jezuita P. František Pevný

V pátek 26. března 2021 ve věku 100 let zemřel P. František Pevný SJ. Za svého dlouhého života působil na mnoha místech, kromě jiného i v litoměřické diecézi. Nejdříve zde pracoval po svém propuštění z komunistického vězení v roce 1960 v dělnické profesi a v roce 1969 také v duchovní správě v Bohosudově.

Ať milosrdný Kristus, který jej povolal, přijme tohoto duchovního syna sv. Ignáce z Loyoly do radosti svého nebeského Otce.

R.I.P.

Velikonoční jízda v Mikulášovicích

V neděli Vzkříšení Páně 4. dubna 2021 se v Mikulášovicích po skončení bohoslužby v kostele, konal tradiční velikonoční průvod s korouhviemi a koňmi, při kterém se městu ohlašuje, že Kristus vstal z mrtvých. Mši svatou sloužil generální vikář Mons. Martin Davídek. Tradice Velikonočních jízd je známá především v sousední Lužici v Německu pod názvem Osterreiten.

Foto: archiv farnosti

V litoměřické diecézi se udržela právě v Mikulášovicích, které leží ve Šluknovském výběžku poblíž německých hranic, kde ji po sametové revoluci obnovili vnucci místních pamětníků těchto jízd z období před nástupem komunistické totality. Obvykle se těchto jízd zúčastňují i sousedé ze spolkové země Sasko a bohoslužba se slouží dvojjazyčně. V tomto roce se konala Osterreiten z důvodu pandemie v malém měřítku s modlitbou, abychom v příštím roce

opět mohli Boží hod velikonoční slavit alespoň tak, jako před nástupem pandemie. „Kristus z mrtvých vstal“ ať zní po celém světě.

Více fotografií naleznete na straně 27

Zemřel pan Jaroslav Pulda

V sobotu 17. dubna 2021 zemřel náhle dlouholetý pracovník litoměřického biskupství pan Jaroslav Pulda ve věku nedožitých padesáti let.

Rozloučení v kruhu rodiny a přátel se konalo v pondělí 26. dubna 2021 v 11 hodin při tradiční zádušní mši svaté v kostele sv. Jakuba v Litoměřicích. Poté byl uložen do rodinné hrobky na místním hřbitově.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant se s ním rozloučil při zádušní mši svaté v katedrále sv. Štěpána ve středu 28. dubna 2021 v 10 hodin.

Na tuto zádušní mši sv. se přišli rozloučit zaměstnanci biskupství i přátelé zesnulého pana Jaroslava.

Děkujeme za jeho dlouholetou práci pro kurii a farnost, za jeho obětavou službu varhaníka v Litoměřicích a okolí a vedení litoměřického chrámového sboru.

Ať jej milosrdný Ježíš, který jej povolal do slávy Otcovy, v nebi přivítá a uvede do věčného života.

R.I.P.

Salesiáni představili litoměřickému biskupovi svůj projekt Živý dům

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant se ve čtvrtek 15. dubna 2021 sešel se zástupci salesiánské komunity z Teplíc.

Foto: D. Faustus

Ti přijeli prezentovat svůj projekt nazvaný Živý dům, který spočívá v nákupu a rekonstrukci budovy bývalé školky, kam se po opravě přestěhuje

středisko pro děti a mládež, sociálně-aktivizační služba pro rodiny, komunita salesiánů ze Zámeckého náměstí a některé farní aktivity. Prezentaci v prostorech biskupské kurie na Dómském náměstí v Litoměřicích byl přítomen také generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek.

Více informací o projektu najdete na: www.salesianiteplice.cz/stredisko/zivy-dum/

Bohoslužba skautů Evropy v Roudnici nad Labem s litoměřickým biskupem

V sobotu 17. dubna 2021 od 10.30 hodin se v kostele Narození Panny Marie v Roudnici nad Labem konala bohoslužba skautů Evropy.

Mši svatou celeburoval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. V promluvě připomněl význam sv. Jiří a přirovnal jeho odkaz k ideálům celosvětového skautingu, jehož je tento světec patronem.

Foto: D. Faustus

V ambitech přilehlého roudnického kláštera se po bohoslužbě ještě odehrály skautské rituály. Původně se tato akce měla konat na hoře Říp v rotundě sv. Jiří, ale z důvodu protipandemických opatření ji bylo nutné přesunout do Roudnice nad Labem.

Mše svatá s blahorečením Simona Cadrona a druhů, vč. P. Dominika Zavřela

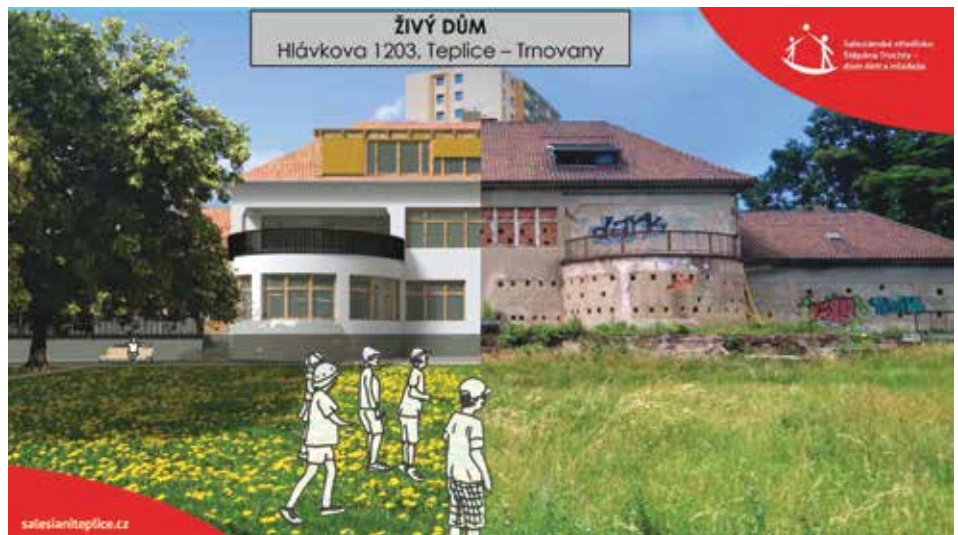
V sobotu 17. dubna 2021 se v Římě konalo blahorečení Simona Cadrona a jeho druhů, mezi které patřil i P. Dominik Zavřel, který v roce 1745 přijel do Litoměřic, kde byl v dominikánském klášteře sv. Michala přijat do noviciátu za Českou dominikánskou provincii, a kde také dostal řeholní jméno Chrysostom. Po ročním noviciátu složil bratr Chrysostom 14. srpna 1746 slavné sliby, jak tenkrát bylo běžnou praxí ve většině řeholních řádů. Další zprávu o bratru Chrysostomovi máme až z roku 1752, kdy je již jako kněz uváděn coby student 5. ročníku teologie v Praze, v konventu sv. Jiljí a zároveň i jako katecheta.

Se svolením představených přestoupil roku 1776 do cisterciáckého řádu trapistické reformy do Casamari, kde přijal jméno Dominik a o rok později složil slavné sliby.

Když 13. května 1799 vtrhla do opatství francouzská vojska vracející se z Neapole, začali vojáci i před dobré přijetí ze strany mnichů klášter plenit. Otec Zavřel dvakrát posbíral rozházené hostie – nejprve v kostele a poté v kapli klášterní infirmerie, kde setrval v adoraci se dvěma spolubratry. Zde je překvapili opilí vojáci, a když se otec Zavřel potřeš snažil uchránit Nejsvětější svátost, byl ubit mečem. Jeho poslední slova byla: “Ježíš, Maria”. Kromě P. Zavřela byli zavražděni i ostatní řeholníci z kláštera v Casamari.

Mši svatou s blahorečením Simona Cadrona a jeho druhů, včetně P. Dominika Zavřela, vysílala v přímém přenosu Televize NOE.

(Zdroj: cirkev.cz)

Výzva je určena všem, kteří chtějí udělat radost a zpříjemnit současnou situaci obyvatelům domovů pro seniory. Mnozí z nich, s ohledem na aktuální nařízení, nemají možnost vidět své blízké, někteří je ani nemají. Pojd'me jim udělat radost. Vykouzlit úsměv na tvářích. Rozptýlit je. Vyjádřit svoji podporu můžete i pracovníkům těchto zařízení: zdravotním sestřám, pečovatelkám, sociálním pracovníkům.

Jak můžete udělat radost?

Zašlete jim pohled, pozdrav, dopis. Děti mohou nakreslit obrázek. Ukažme jim, že ačkoli je doba nepříznivá a setkávání nepřeje, na dřívě narozené jsme nezapomněli.

A jak by měl Váš pozdrav vypadat?

Formu necháme na Vás. Vždy však dbejte na to, aby Váš vzkaz byl **čitelný**. Z důvodu ochrany osobních údajů není možné sdělit, komu bude Váš pozdrav předán, proto doporučujeme neutrální oslovení.

Náš tip?

Ideální příležitost je například pozdrav z výletu. Pošlete pohled a udělejte tak radost nejen seniorům, ale i sami sobě. Za každým pozdravem se skrývá ne jeden úsměv. Není to tak složité, co myslíte?

DIECÉZNÍ CHARITA LITOMĚŘICE POŘÁDÁ

JARNÍ POHLEDOVOU VÝZVU aneb POJĎME DĚLAT RADOST

ZAŠLETE POHLED LIDEM, KTEŘÍ ŽIJÍ
V DOMOVECH PRO SENIORY ČI TĚM,
KTEŘÍ SE O NĚ STARAJÍ.

Adresa pro doručení: Diecézní charita Litoměřice, Kosmonautů 2022, Litoměřice

Vaše pozdravy můžete zasílat nebo přinést osobně **na adresu:**

**Diecézní charita Litoměřice,
Kosmonautů 2022, Litoměřice, 412 01**

Zde poté dojde k distribuci na pobytová zařízení věnující se péči o seniory v litoměřické diecézi.

Eva Hadašová, DCH Litoměřice
V případě dotazů kontaktujte: eva.hadasova@ltm.charita.cz

Před Velikonocemi se dětem zjevuje **DARÁNEK**

Říkají mu Daránek. Podle darů, kterými pomáhá dětem. Je vždycky tam, kde ho mají a bezbranní potřebují. Připojte se k velikonoční vlně dobrých skutků a podpořte jeho poslání! Těmito slovy spouští Charita Česká republika výzvu pomoci s názvem Daránek dětem. Její výtěžek pomůže těm nejpotřebnějším, dětem, kterým v Česku hrozí sociální vyloučení.

Nová kampaň se zaměřuje na pomoc dětem, protože právě u nich má podpora největší efekt. „Investice do dětí jsou velmi důležité. Z průzkumů nám vychází, že děti patří k nejohroženějším skupinám. Pomáháme sociálně slabým rodinám s jejich výchovou, protože víme, že chudoba je z velké části dědičná,“ říká Lukáš Curylo, ředitel Charity Česká republika.

Právě z průzkumů o dědičnosti chudoby nebo dostupnosti bydlení nám vyšlo, že děti v České republice nemají stejnou startovací čaru do života. Považte: táta nebo máma ztratili práci, třeba kvůli covidu, a doma chybějí peníze na základní potřeby. Někdy dokonce i na jídlo. Nebo: po rozpadu rodiny děti s maminkou přesídlily do azylového domu, často v jiné čtvrti nebo cizím městě, kde nemají žádné kamarády. A v neznámém prostředí teď musejí všichni začít doslova od nuly. Jak se s pocitem nejistoty vyrovnají? Jakou stopu v nich zanechá?

Nová příležitost

S novým začátkem ovšem děti získávají šanci. Na své problémy už totiž rodina není sama, ale může počítat s vlídnou podporou odborníků z Charity, kterým záleží na tom, aby děti žily lépe, důstojněji a byly šťastné. „V Česku provozujeme azylové domy, nízkoprahová zařízení, řešíme celkovou nepříznivou sociální situaci – mj. pomáháme s plněním školních povinností, usilujeme také o úplný zákaz dětských dluhů. Pomoci dětem se věnujeme dlouhodobě a patří k našim prioritám. Proto prosíme o podporu sbírky Daránek dětem,“ vyzývá Lukáš Curylo.

Azylové domy pro matky či otce v tísní poskytují na určitý čas bezpečí a střechu nad hlavou. A školený personál poskytuje i dobré rady při zajišťování spousty každodenních samozřejmostí – při vaření, nákupu, při hledání práce či nového bydlení.

Neméně užitečná jsou nízkoprahová zařízení pro děti a mládež, jejichž rodiče si nemohou dovolit zaplatit kroužky. Dětem pomáhají řešit svízelné situace, například se šikanou, domácím násilím či potíže se školní docházkou. Nenásilným způsobem si při tom děti osvojí pravidla vzájemné komunikace, která v těchto zařízeních platí a jež jsou užitečnou přípravou do dospělého života.

Sociálně aktivizační služby pracují v terénu s rodinami v nouzi. Jsou oporou nejen užitečnými radami při zvládnutí těžkostí, výjimečně také poskytují potravinovou pomoc.

Charita ve spolupráci se zákonodárci dlouhodobě prosazuje také legislativní změny v otázkách zadlužení a při reformě exekucí. Zvláštní důraz klade na úplný zákaz zadlužování dětí.

A těm všem snahám na pomoc přichází Daránek!

Blahodárný Daránek

Daránek dětem je nová výzva určená na podporu péče o děti. Cílem je vybrat peníze pro zařízení, služby a projekty pomáhající dětem v nouzi, tedy na azylové domy, nízkoprahová centra, na podporu aktivit pro děti a mládež

a také na podporu ochrany práv a oprávněných zájmů dětí. A tato střediska pak pomohou místním dětem, aby pomoc byla účinná a dětem příjemná. Daránkově pohlazení zkrátka zapůsobí blahodárně!

Veřejná sbírka

Do sbírky **Daránek dětem** lze přispět na účet **4466522/0800** u České spořitelny, variabilní symbol 9119. Přispět lze také prostřednictvím platební brány nebo QR platbou. Výtěžek z Daránka bude rozdělen do regionů po celém Česku. Záleží pak na úvaze příslušné Charity, jakým způsobem vyjde dětským přáním vstříc.

Více na: www.daraneck.cz

Charita Česká republika je největší poskytovatel zdravotních i sociálních služeb v České republice. Ročně poskytuje pomoc zhruba 170 tisícům lidí, zajišťuje zhruba třetinu domácí zdravotní péče a pětinu sociálních služeb v České republice. Charita provozuje azylové domy pro matky a otce s dětmi v tísní (42 zařízení, 3 458 uživatelů, 1 223 rodin, kapacita 1 507), nízkoprahová zařízení pro děti a mládež (68 zařízení, 7 615 uživatelů) a sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi (56; 3 301); údaje za rok 2019.

Kontakt pro média:

Jan Oulík, Charita Česká republika,
jan.oulik@charita.cz, tel. +420 603 895 984

Tisková zpráva, 1. dubna 2021

DARÁNEK pomáhá dětem

✦ aby to ti nejmenší měli co nejlépe ✦

Č. ú.: 4466522/0800, VS 9119
www.daraneck.cz

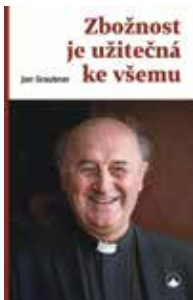

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Jan Graubner

Zbožnost je užitečná ke všemu

V knížce Zbožnost je užitečná ke všemu podává olomoucký arcibiskup Jan Graubner svědectví o tom, co prožíval na těle i na duchu během svého zápasu s nemocí COVID-19. Kdy nejvíce pocítil svá omezení? A jak se ho v nehlubší krizi dotýkal Bůh? To jej přivádí k úvahám o základech duchovního života. Život s Bohem není strnulý – je to spíše pohyb od jednoho úkolu k dalšímu, zcela jinému. V tomto pohybu pak vnímáme lépe, jak spolu úzce souvisejí duchovní život a naše zdraví, modlitba a naše stresy, hledání Boží vůle a naše

zralost nebo čisté svědomí a naše motivace jednat dobře. Nejsme na světě sami, žijeme ve vztazích. Máme odpovědnost za své manželství, svou rodinu, své město, svou firmu i svou zemi. Zbožnost je opravdu užitečná ke všemu. Díky ní zvládáme těžké osobní krize, ona je oporou a pevným základem našeho života i tmelem našich vztahů.

Knížka je výrazem vděčnosti arcibiskupa Jana Graubnera za podporu, již se mu od lidí dostávalo v době, kdy byl upoután na nemocniční lůžko. I proto najdeme v jejím závěru několik modliteb.

brožovaná, 112 stran, 149 Kč

James Martin

Jezuitský návod na modlitbu

Pro domácí duchovní obnovu

Jak můžeme najít Boha? Jak se můžeme modlit? A co se o Ježíšovi dozvídáme z příběhů Nového zákona? Jezuitský návod na modlitbu odpovídá praktickým způsobem na nejčastější otázky o modlitbě a meditaci. Na běžné exercície musíte obvykle vyjet někam daleko. S Jezuitským návodem na modlitbu můžete duchovní obnovu prožít v soukromí svého domova. „Při všech svých snahách a modlitbách věrte, že Bůh, který vás stvořil, vás chce k sobě také přitahovat. Proto vám pomůže. Na své duchovní cestě máte společníka,“ ujišťuje čtenáře James Martin.

brožovaná, 78 stran, 199 Kč

Éric de Moulins-Beaufort

Církev a výzvy přítomnosti

Arcibiskup Éric de Moulins-Beaufort promýšlí ve své knížce nejdůležitější společenské, duchovní a kulturní výzvy, před nimiž stojí dnešní církev. Je přímočarý, přesný, nebojí se těžkých témat a neztrácí naději. Prvním tématem je sexuální zneužívání v církvi: co ho spouští, jak fungují mechanismy, jež ho udržují ve skrytosti, i jak mu předcházet. Druhým tématem jsou zásadní změny promlouvající do našich životů – prudký rozvoj techniky, medicíny a moderních technologií;

individuálnosti lidského údělu a zároveň přenášení rady úkolů na stát. Rozvoj individuality je podle mínění autora příležitostí pro osobní odpověď na Boží volání. Třetí úvaha rozvíjí téma křesťanského manželství a rodiny v 21. století. V čem je převratné Ježíšovo pojetí manželství? Jaký impuls dal církvi svoji teologií těla a manželství sv. Jan Pavel II.? Co nabízí církev lidem, kteří chápou rovnost, svobodu a lásku úplně jinak než křesťané? V posledním textu mluví autor velmi upřímně o důvodech, proč se dnes stát knězem. Klíčová otázka zní: Co je posláním kněze podle Ježíšovy vůle? A můžeme kněžství prožívat s radostí?

brožovaná, 188 stran, 249 Kč

II. NÁRODNÍ POUŤ ZA HOSPICE

sobota 12. června 2021

Zveme na pouť za Boží pomoc, ochranu a požehnání pro hospice v ČR - přijďte je podpořit, potřebují Vaši duchovní podporu!

hl. celebrant:

mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D., pomocný biskup pražský

- 11:30 přednáška: Poslání hospiců v dnešním světě (Sál kard. T. Špidlika - MUDr. M. Svatošová, PhDr. Mgr. R. Huneš, MBA)
- 13:00 poutní mše svatá
- stánky s publikacemi a výrobky s hospicovou tématikou

(K dispozici bude čerstvě vydaný životopis patrona hospiců a této pouti sv. Josefa Moscatiho, lékaře z Neapole)

www.asociacehospicu.cz

"Obracím své oči k horám, odkud mi přijde pomoc..."

Cesta 121: pečujeme o stárnoucí kněze a kněze v nouzi

- Poskytujeme zdarma zdravotní pomůcky: chodítka, mechanické a elektrické vozíky, zvedáky, sedačky do vany, pomůcky při inkontinenci, polohovací lůžka.
- Do domova kněze instalujeme schodišťové sedačky, schodolezy, přispíváme na výtahy.
- Nabízíme speciální náramky, jimiž si kněz v nouzi může přivolat pomoc.
- Zasiláme zdarma mobilní telefony s velkými tlačítky.
- Spolufinancujeme stavební úpravy, které umožní prodloužit pobyt stárnoucích kněží v prostředí, v němž jsou doma.
- Zajišťujeme dveřní telefony s obrazovkou, aby byl kněz chráněn před zloději a násilníky.
- Přispíváme na ozdravné a lázeňské pobyty.
- Hradíme operace.
- Zajišťujeme léky zdarma, případně ve vybraných případech uhradíme doplatky za léky, které neproplácí pojišťovna.
- Zprostředkováváme diskrétní pomoc psychoterapeuta.
- Finančně podporujeme osoby, které pečují o nemocné kněze.
- Pomáháme při havarijních událostech, kdy je fara poškozena požárem, vodou, povětrnostními vlivy apod.

Adresa kanceláře: Cesta 121, Antala Staška 511/40, 140 00 Praha 4 – Krč

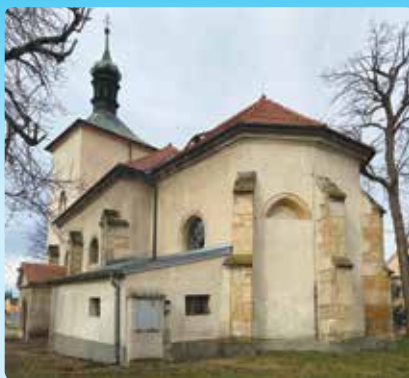
Telefon: +420 224 250 395, 736 500 703 (GSM brána)

E-mail: info@cesta121.cz Bližší informace: www.cesta121.cz

Společenství z Křešic u Litoměřic

spolu s místním duchovním správcem **P. Jaroslavem Strížem** ze všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program, na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 hod. do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

**SVĚT POTŘEBUJE
SLYŠET DOBRÉ
ZPRÁVY**

Křesťanská televize Noe společně s Vyšší odbornou školou publicistiky v Praze již čtvrtým rokem pokračují ve studijním projektu pro mladé novináře a zájemce o práci v médiích. Studenti VOŠ publicistiky podpoření v tomto projektu budou zdokonalovat své odborné dovednosti v rámci dlouhodobé profesní stáže přímo v televizi Noe. Během studia se vybraní zájemci účastní přípravy i natáčení reportáží, pořadů a přímých přenosů, a tak získávají cennou profesionální praxi.

Projekt má za cíl najít mladé lidi se zájmem o práci v médiích a to i ze sociálně slabších rodin. Vybraným studentům totiž školné (32 000Kč za rok) spoluzajišťuje televize Noe. **Podmínkou přijetí je dokončené středoškolské vzdělání završené maturitní zkouškou.** Po vyplnění přihlášky na VOŠ publicistiky (do přihlášky je nutné uvést zkratku „TV NOE“) budou zájemci pozváni k informativnímu výběrovému rozhovoru o motivaci ke spolupráci s televizí Noe.

VOŠ publicistiky a televize Noe chtějí tímto projektem umožnit mladým lidem vstup do mediálního prostoru, aby mohli dobře realizovat své poslání - pravdivě a odpovědně informovat o problémech i dobrých zprávách světa kolem nás.

Více informací: www.vosp.cz/noe, kontakt: Lukáš Jirsa, jirsa@telepace.cz

Pozvánky

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Kvítky svatého Františka

Sbírká krátkých příběhů s duchovní pointou ze života světce a jeho druhů. Dnes již klasické dílo autora z konce 14. století čerpá z latinského spisu bratra Hugolina Actus beati Francisci a klade si za cíl zpřístupnit čtenost a duchovní moudrost svatého Františka co nejširším kruhům. Kniha vychází v novém překladu s ilustracemi italského výtvarníka Piera Casentiniho z cyklu Píseň bratra Slunce. Věříme, že dárkové provedení Kvítků nejenže potěší širokou františkánskou rodinu, ale získá si též novou generaci čtenářů. *Kniha vyjde během měsíce května 2021.*

váz., 192 s., 299 Kč

Clotilde Noël

Vypadlá z hnízda

Mladí manželé Noëlovi měli už šest vlastních dětí, když se rozhodli, že by si rádi osvojili nějaké opuštěné dítě s postižením. V květnu roku 2013, po dvouletém byrokratickém martyriu, si konečně mohli přivést domů „daunika“ Marušku, která se záhy stala miláčkem celé rodiny. V jistém okamžiku Clotilde pocítila potřebu psát, pravidelně světovala veškeré to napínavé dění svému deníku: Tenkrát ji ani ve snu nenapadlo, že by někdy mohl vyjít knižně – hned v několika vydáních! – a že bude tak účinně rozšiřovat srdce svých čtenářů. *Kniha vyjde během měsíce května 2021.*

brož., 160 s., 249 Kč

Grzegorz Ryś

Rozjímavý růženec

Lodžský arcibiskup nás provede modlitbou růžence rozjímavým způsobem. Jeho rozjímání nad jednotlivými desátkami růžence jsou velmi neotřelá; člověk se až diví, jak Boží slovo ve světle Ducha promlouvá k srdci.

brož., 96 s., 129 Kč

Stormie Omartianová

Síla modlitby za vaše vnučata

Vnučata jsou darem, který vám dává Bůh. A vaše modlitby jsou zase darem, který dáváte vy jim, aby ovlivnil celý jejich život – dokonce i tehdy, kdy už tu nebudete, abyste jeho dobré plody viděli na vlastní oči. Bůh vám světuje významný úkol: máte svému vnučeti nebo vnučatům sloužit – nejen slovem a skutkem, ale také modlitbou. Známa autorka nám předkládá návod, jak se modlit za různé oblasti života našich vnučat.

brož., 215 s., 235 Kč

Stormie Omartianová

Síla rodičovské modlitby

Nové zveřejované vydání knihy známé americké autorky ze série Síla modlitby tentokrát povzbuzuje k vytrvalé a usilovné modlitbě rodiče. „Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a svoláváme Boží moc v jejich prospěch.“

brož., 231 s., 235 Kč, 2. vydání

Bratři dominikáni a sestry dominikánky
si vás dovolují pozvat na výstavu

SVATÁ ZDISLAVA

skvělá manželka
a milující matka

Volně přístupná výstava se nachází
v ambitech dominikánského kláštera
v Jablonném v Podještědí

zdislava.cz

POŘADATEL
SESTRY DOMINIKÁNKY A BRATŘI DOMINIKÁNI

PRODávATEL
SESTRA MARIEA SOBĚŠTA ŠEVČOVÁ OF, SESTRA JANA GUZMÁNNA WALINTOVÁ OF,
KONSTA ČERNÁ, ERIKA MAJEDLOVÁ, PRAVOULI HANNA MAYER OF

NAD VÝSTAVOU PŘEVZAL ZÁŠTITU
RODOPÍŠTĚNICKÉ POKLADNICE, JAKUB ŠKARPE
KAZNĚ LIBERČSKOHO KRAJE, ING. KVIETA VINKLÁTOVÁ,
STAVOCNÁ MĚSTA JABLONNÉHO V PODJEŠTĚDÍ, ING. BRITKA
PROVINCIAL COUSÉ DOMINIKÁNKY, PROVINCE FALCOURT HOŠŤOV OF

K 800. výročí smrti šlechtice z rodu Guzmánů, sv. Dominika

bratři dominikáni a sestry dominikánky
v Jablonném v Podještědí připravili
malou výstavu v ambitu kláštera,
na kterou vás srdečně zvou.

Svatý Dominik

Toužil předávat Boží slovo
každému člověku po celém světě,
proto založil Řád kazatelů – dominikánů.

CELOROČNÍ VÝSTAVY V JABLONNÉM V PODJEŠTĚDÍ

Klášter dominikánů, Klášterní 33,
Jablonné v Podještědí

Výstavy v ambitech kláštera dominikánů
jsou volně přístupné celoročně
v době od 8 do 19 hodin

Více informací najdete na webu kláštera:

www.zdislava.cz

SVATÁ LUDMILA

Ženy v christianizaci
střední Evropy

26. - 28.
května 2021

Konference proběhne on-line

Mezinárodní konference na Univerzitě
Karlově bude zaměřená na témata spo-
jena nejen se sv. Ludmilou. Výstupí
jak čeští, tak mezinárodní řečníci.

Konference proběhne ve dnech
od 26. do 28. května 2021

Konference proběhne zdarma online
Webové stránky ke konferenci:

ludmila.ff.cuni.cz

Nově zrekonstruovaná fara
ležící v srdci Lužických hor vám nabízí
krásné ubytování v čisté přírodě.

Pojďte s námi zažít Boží klid FARA JÍTRAVA

Tel.: +420 732 716 992

Římskokatolická farnost Jitřava

E-mail: farnostjitrava@seznam.cz

FARA JÍTRAVA, Jitřava, čp. 98, 463 55, RYNOLTICE

www.farajitrava.cz www.facebook.com/farajitrava

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2021 vyjde pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit,
nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám
požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava,
Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na +420 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Odborná spolupráce:** PhDr. Ondřej Bastl. **Redakce:** Milena Davídková a Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: M. Davidková. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. +420 734 871 023.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění nebo zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

VELIKONOCE 2021

MISSA CHRISMATIS, VELIKONOČNÍ VIGILIE

Foto: Dominik Faustus

VELIKONOČNÍ JÍZDA

Mikulášovice Foto: archiv farnosti

